

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

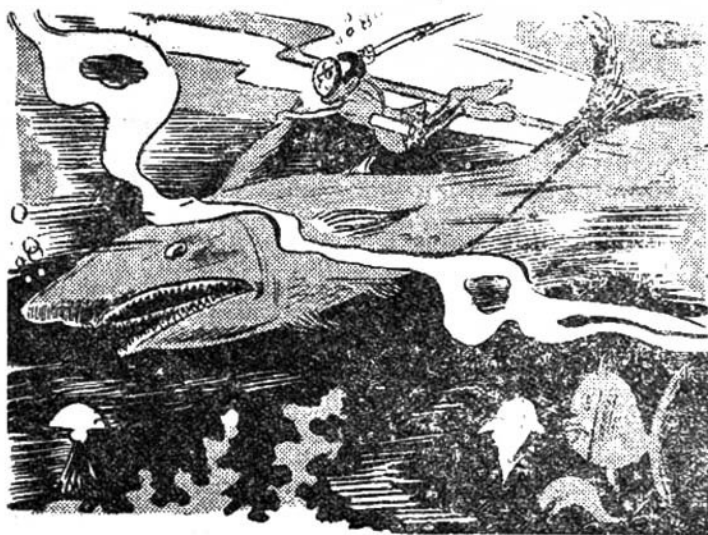
Ὁ οὐρανὸς
τιμωρεῖ

ΑΡ.
104



ΑΤΥΠΟΣΙΣ
ΕΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 104- ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2**



Ο διαβολεμένος νάνος δρίσκεται καθάλλα στην ούρά του τεράστιου σκυλόψαρου.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

**ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ
ΤΩΝ... ΒΥΘΩΝ!**

Στην «Υγρή Ζούγκλα», όπως λέγεται ο βυθός της τροπικής θάλασσας, συνταρακτικά γεγονότα διαδραματίζονται...

Ο Ταρζάν, ο Κραγιαμπού, η Βάντα και ο φοβερός και

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

τρομερός Ποκοπίκο, έφοδιασμένοι με παράξενες συσκευές — τα «Μηχανικά Βράγχια» — έχουν κατέβει σε μεγάλα βάθη του ύγρου Στοιχείου. Έξερευνοούν τόν μεγαλειώδη και φαντασμαγορικό βυθό...

Έτσι, και ύστερα από

πολλές και μεγάλες περιπέτειες, πέφτουν στα χέρια μιᾶς φοβερῆς φυλῆς μαύρων «Ψαρανθρώπων». (*)

Τ' ἄλλόκοτ' αὐτὰ πλάσματα — τερατόμορφα στὴν ἐμφάνισι — τοὺς φέρνουν σὲ κάποια μεγάλη σπηλιά. Ἐκεῖ πού βρίσκεται τὸ μεγαλόπρεπο παλάτι τῆς παντοδύναμης βασιλίσσας τους...

Ἡ Βασίλισσά τους αὐτή, εἶναι μιὰ πεντάμορφη Γοργόνα, (†) πού κάθεται σ' ἓναν ὀλόχρυσο θρόνο. Δεξιᾷ κι' ἀριστερὰ τῆς βρίσκονται δυὸ τεράστιοι κόκκινοι καὶ πάνοπλοι Ἀστακοί.

Τὰ θαλάσσια αὐτὰ Τέρατα, μένουν σὲ ἀπόλυτη ἀκίνησία. Κι' αὐτὸ κάνει τὸν Ποκοπικό νὰ πιστέψῃ πὼς δὲν εἶναι ζωντανά. Ἀλλὰ πὼς μόνο τὸ σκληρὸ κέλυφός τους ἔχει ἀπομείνει γιὰ νὰ καλύπτῃ τὸ κούφιο ἐσωτερικὸ τους!

Ἡ Βασίλισσα Γοργόνα, λοιπόν, θαμπώνεται ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τοῦ Κραγιαμπού! Καὶ πασχίζει, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τὸν κρατήσῃ στὸ βυθό. Νὰ τὸν κάνῃ σύντροφό της...

Ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς καταδικάζει ἀμέσως σὲ θάνατο!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 103 πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ».

(†) Ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω γυναῖκα. Ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ψάρι.

Ἔτσι, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, μαζί μὲ τὸ γιό του, ἀνοίγουν σωστὴ μάχη μὲ τοὺς τρομεροὺς Ψαρανθρώπους! Ἐνῶ, ταυτόχρονα καὶ ἡ Βάντα, τρελλὴ ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς, χύνεται νὰ σπαράξῃ τὴν πανέμορφη Γοργόνα.

Ὁ Ποκοπικό, πού παρακολουθεῖ πῇ σύρραξι, βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Στρογγυλοκάθεται στὸν ἄδειο τώρα θρόνο τῆς Βασίλισσας, πού κυλιέται καὶ παλεύει κάτω μὲ τὴν μανιασμένη συντρόφισσα τοῦ Κραγιαμπού.

— Ἀμάν ἀδερφέ μου! ξεφωνίζει. Ἀπὸ σήμερις ἀποκυρήσσομαι Αὐτοκράτορας πασῶν τῶν... Βυθῶν!

Μὰ ἡ Γοργόνα, μὲ τὴ σωματικὴ διάπλασι πού ἔχει, δὲν βγάλλῃ πέρα στὴ μονομαχία εἶναι καθόλου εὐκόλο νὰ τὰ τῆς μὲ πῇ Βάντα. Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ σωθῇ, βγάζει ξαφνικὰ ἓνα δυνατό ξεφωνητό:

— Ντοῦρ Ὁσράααν!...

Αὐτὸ ἦτανε!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Σπηλιά τοῦ βυθοῦ, πού βρίσκεται ὁ θρόνος τῆς, συγκλονίζεται σὰν ἀπὸ δυνατό σεισμό!

Φοβερὸ ἀνακτάτωμα τοῦ νεοῦ γίνεται. Τὰ πολύχρωμα ψαράκια πού κολυμπᾶνε στὸ σημεῖο αὐτό, φεύγουν κατατρομαγμένα...

Ὁ Ποκοπικό βλέπει καὶ τοὺς δυὸ γιγάντιους Ἀστακοὺς, πού νόμιζε ψόφιους, ν' ἀνασαλεύουν τώρα. Καὶ πηδώντας τρομοκρατημένος ἀπὸ

τόν μεγαλόπρεπο θρόνο, ξεφωνίζει:

— Αιώνια μας ή μνήμη, κι από χρόνου νάμαστε καλά!..

Καί νά: Σχεδόν άμέσως, τραμακτικό θαλάσσιο θηριό παρουσιάζεται:

Είναι ένα τεράστιο μαύρο Σκυλόψαρο! Τό κεφάλι του φαντάζει χοντρό και πλατύ μπροστά. Μοιάζει με κεφάλι σκυλιού Μπουλντόκ!

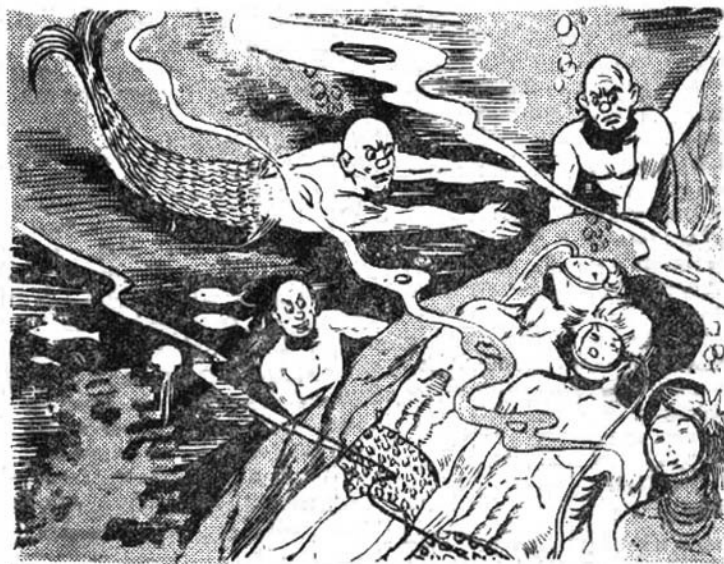
Τό στόμα του είναι άπέραντο. Φθάνει σχεδόν μέχρι τ' αυτιά του! Τό κρατάει συνεχώς άνοικτό. "Έτσι, φαίνονται σέ όλη τους την έκταση τ'

άμέτρητα σουθλερά και τρομακτικά του δόντια!...

Είναι ό «Ντούρ Όσράν», όπως τó είχε φωνάξει ή θασίλισσα Γοργόνα! Ένα από τά πιό φοβερά, άπαισία κι επικίνδυνα θηριά τής θάλασσας!

Κι' άλλοίμονο! Μανιασμένο καθώς είναι, τό «Μαύρο Τέρας» τού βυθοϋ, χύνεται άκράτητο νά καταβροχθίση τούς άμοιρους συντρόφους. Τέσσερες είναι αυτοί, τέσσερες μπουκιές θά τούς κάνει. "Ισως και λιγώτερες!

"Όμως, ό Ποκοπίκο, πού



Οι Ψαράνθρωποι έχουν μαζευτή γύρω από τούς τρείς «νεκρούς» συντρόφους.

πρώτος αντιμετωπίζει τὸν κίνδυνο, προφθαίνει κι' ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν οὐρά του. Καβαλλάει πάνω σ' αὐτήν. Κι ἀφήνει νὰ παρασέρνεται ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ θαλασσινὸ Τέρας, ξεφωνίζοντας:

— Έ, ρέ, τί σκυλοψαράρα θά σφάξω σήμερις!... Θά λαχανιάση ἡ ... χατζάρα μου!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού καὶ ἡ Βάντα, σὰν ἀφθαστοὶ κολυμβητές πού εἶναι, μποροῦν καὶ κάνουν στὸ νερὸ σβέλτες κι ἀνάλαφρες κινήσεις. Ἔτσι, καὶ γιὰ πολὺ ὥρα, καταφέρνουν νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ φοβεροῦ θηριοῦ.

Ὅμως καὶ κάθε φορὰ πού ἐκεῖνο τοὺς πλησιάζει, πυροβολοῦν μὲ τὰ εἰδικὰ στεγανά πιστόλια τους.

Τὰ θανατερά βλήματα, τρυπᾶνε τὸ σκληρὸ του δέρμα. Καὶ τρυπώνουν μέσα στὶς σάρκες του. Μὰ δὲν τοῦ κάνουν κανένα κακὸ. Οὔτε καὶ δείχνει κἄν πὼς τὰ καταλαβαίνει!...

Ὁ Ποκοπίκο, καθαλλάρης καθὼς βρίσκεται στὴν ἄκρῃ τῆς οὐράς τοῦ τεράστιου Σκυλοψαρού, ξεφωνίζει ἄγρια στοὺς συντερόφους του:

— Πίσω Ψαρντουφεκάδες καὶ σὰς φάγαμεεεε!...

Ἄλλὰ νά:

Ξαφνικὰ μιὰ σατανικὴ ἰδέα κατεβαίνει στὸ ξεροκέφαλό του. Καὶ τραβῶντας τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη του χατζά-

ρα, ἀρχίζει νὰ πριονίζει μ' αὐτὴν τὴ θάσι τῆς οὐράς του. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοῦ τὴν κόψῃ!

Μὰ εἶναι δυνατὸν νὰ καταφέρῃ ποτὲ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;

ΣΚΥΛΟΨΑΡΟ ΑΚΥΒΕΡΝΗΤΟ!

Τὸ ἀπέραντο Σκυλοψαρο φαίνεται τώρα πὼς πονάει πολὺ! Κτυπάει μὲ λύσσα τὰ πλατεῖα περύγια τῆς οὐράς του στὸ νερὸ. Κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ τινάξῃ ἀπὸ τὴ ράχι του τὸν ἀνεπιθύμητο «Καβαλλάρη»!

Ὅμως, ὁ Νᾶνος, ἔχει κολλήσει στὰν στρεῖδι πάνω του. Καὶ συνεχίζει νὰ πηγαиноφέρνῃ ἀτάραχος τὴ χατζάρα του, σὰν πριόνι...

Τὸ «Μαῦρο Τέρας», ἀφάνταστα ἐξαγριωμένο τώρα ἀπὸ τοὺς πόνους πού νοιώθει, καταβροχθίζει ὅποιον τυχαίνει μπροστά του: Δυὸ - τρεῖς ἀπὸ τοὺς Ψαρνθρώπους βρίσκονται σὲ μιὰ στιγμή, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, μέσα σὴν κοιλία του!...

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἴδια φρικτὴ τύχη πού τοὺς περιμένει, προφθαίνουν καὶ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὶς κοιλιές τῶν δυὸ γιγάντιων Ἀστικῶν. Αὐτῶν πού στέκουν ἀκίνητοι φρουροί, δεξιὰ κι ἀριστερά ἀπὸ τὸν ὀλόχρυσο θρόνο τῆς Βασίλισσας...

Τό Σκυλόφαρο τούς βλέπει. Καί ζητάει νά τούς άρπάξει από έκεί πού βρίσκονται...

Οί 'Αστακοί άπλώνουν τώρα τίς δαγκάνες τους. Τό άρπάζουν! Καί μιá τρομακτική πάλη άρχίζει ανάμεσα στά τρία θεριά καί τούς Ψαρανθρώπους...

'Η Βασίλισσα Γοργόνα, ξεφεύγοντας, γιά μιá στιγμή, από τά χέρια της Βάντας, χύνεται νά τά χωρίση. Μπερδεύεται κι αυτή ανάμεσα τους!...

'Αλλά νά: Τήν κρίσιμη αυτή στιγμή, ό Ποκοπίκο καταφέρει νά τελειώσει αυτό πού από τόση ώρα πασχίζει νά κάνει:

Μέ τήν οδοντωτή κόψι της χατζάρας του, έχει σχίσει τίς σάρκες του «Μαύρου Τέρατος» στή βάση της ούρας του. 'Ετσι, βρίσκει τό χώρισμα άνάμεσα στούς δυό τελευταίους σπονδύλους της ραχοκοκαλιάς του.

'Αμέσως σηκώνει πη χατζάρα. Τήν κατεβάζει μέ όρμη, δίνοντας ένα πολύ δυνατό κύπημα στό σημείο αυτό. Καί τά πτερύγια της ούρας κόβονται. 'Αποχωρίζονται από τό υπόλοιπο σώμα του θαλάσσιου θηριού.

Τό «Μαύρο Τέρας» απομένει τώρα άκυβέρνητο...

'Ο Νάνος πέφτει, φυσικά, μαζί μέ τήν κομμένη ούρά, κάτω στό βυθό... Σηκώνει άμέσως, μέ δυσκολία, τά τε-

ράστια πτερύγια. Καί κυττάζοντάς τα παραξενεμένος, μουρμουρίζει:

— Φτού, νά πάρ' ή όργή! Τόσφαξα, κατά λάθος, από πίσω!...

Τό Σκυλόφαρο, μ' ένα φοβερό τώρα τίναγμα, ξεφεύγει από τίς δαγκάνες τών τερασπιών 'Αστακών. Κινάει γρήγορα κι άπεγνωσμένα τά πτερύγια του. Πασχίζει νά προχωρήσει πρós τό άνοιγμα της Σπηλιάς. Νά βγή έξω...

'Ομως, χωρίς ούρά τώρα, τού είναι αδύνατο νά πάρη τήν κατεύθυνσι πού θέλει... Καί κτυπάει πολλές φορές μέ άφάνταστη όρμη, στά τοιχώματα της Σπηλιάς. "Ωσου σπάζει τέλος τό κεφάλι του! 'Απομένει κάτω νεκρό!

'Ο Ταρζάν, ό Κραγιαμπού καί ή Βάντα, βρίσκουν τήν εύκαιρία νά φύγουν. Βγαίνουν από τό άνοιγμα της Σπηλιάς... 'Ο Ποκοπίκο τούς άκολουθεϊ σιγανομουρμουρίζοντας ένα φρέσκο... ύποθαλάσσιο στιχάκι του:

«Σκυλόφαρο καί Ψάρακες,
δειντε: Θεός χωρέ' σας!
Πιάστε ούρά, στά γρήγορα,
νά σφάξω τίς... ούρές σας!»

Μά ή ύγρασία του βυθού, τόν έχει συναχώσει. 'Η μύτη του είναι βουλωμένη. Με μεγάλη δυσκολία καταφέρνει ν' άναπνήη από τό σωλήνα τ' όξυγόνο της συσκευής που...

'Αμέσως, όμως, βρίσκει τή

λύσι: Μὲ τὴν αἰχμὴ τῆς χα-
τζάρας του, ἀνοίχει μιὰ τρύ-
πα στὸ πίσω μέρος τοῦ τομα-
ρένιου παντελονιοῦ του. Βγά-
ζει γρήγορα ἀπὸ τὰ ρουθού-
να του τὴ σωλῆνα. Καὶ τὴ
βάζει ἐκεῖ, μурμουρίζοντας:

— Εὐτυχῶς ποὺ ἐκ τῶν ὅπι-
σθνε... δὲν ἔχω συναχωθῇ, ἀ-
δερφέ μου!...

Ἄλλοίμονο!... Ἀπὸ τὴν
ἴδια στιγμή ἀρχίζει νὰ πνίγε-
ται. Μόλις καὶ μετὰ βίας κα-
ταφέρνει νὰ βγάλῃ ἓνα ξεφω-
νιτό:

— Βοήθεια, βρέεεε!... Βγά-
ζω μπορμπολίθρεεεεε!...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι, ποὺ
προχωροῦν, τὸν ἀκοῦνε. Καὶ
σταματῶντας γυρίζουν νὰ τὸν
σώσουν.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν προ-
φθαίνει. Τραβάει ἀπὸ πίσω
του τὸ σωλῆνα... Τοῦ πὸν
ἐφαρμόζει πάλι στὴ μύτη...

Ὁ Ποκοπίκο συνέρχεται:

— Μυστήριο πράγμα! μουρ
μουρίζει. Πιὸ καλὰ, τὸ λοι-
πόν, ἀναπνέω μὲ τὴ... μύτη!

Ὅλοι μαζί τώρα, κάνουν
πάλι νὰ ξεκινήσουν...

Ὅμως, στὸ μεταξύ, οἱ δυὸ
γιγάντιοι Ἀστακοὶ ἔχουν φθά-
σει κοντὰ τους. Τοὺς ἀρπά-
ζουν στὶς τρομερὲς δαγκάνες
τους...

Ὁ Νάνος ξεφωνίζει μὲ τρό-
μο καὶ φρίκη:

— Ἀιάν, ἀδερφέ μου!...
Βραστούς μὲ... μαγιονέζα
θὰ μᾶς κάνουνεεεε!...

Ὅμως, εὐτυχῶς: Αὐτὴ τὴ
φορὰ ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ

Βάντα προφθαίνουν: Πυροβο-
λοῦν τοὺς γιγάντιους Ἀστα-
κοὺς: Οἱ σφαῖρες σφηνώνον-
ται στὰ μάτια τους...

Τὰ δυὸ τραμακτικὰ θεριὰ
σπαράζουν ἀπαίσια. Ὡσπου,
τέλος, ἀπομένουν στὸ βυθὸ ἀ-
κίνητα. Σκοτωμένα!...

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται σὲ κα-
κὰ χάλια. Τὸ σφίξιμο τῆς
δαγκάνας τὸν ἔχει σακατέψει.
Ἀδύνατο νὰ σηκωθῇ. Ἀδύ-
νατο νὰ σταθῇ ὀρθός...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τὸν ἀρ-
πάζει στὴν ἀγκαλιά του. Ἀρ-
χίζει ν' ἀνεβαίνει πρὸς τὴν ἐ-
πιφάνεια τῆς θάλασσας...

Ἡ πανέμορφη Βάντα τὸν
ἀκολουθεῖ... Τὸ ἴδιο καὶ ὁ
Ποκοπίκο...

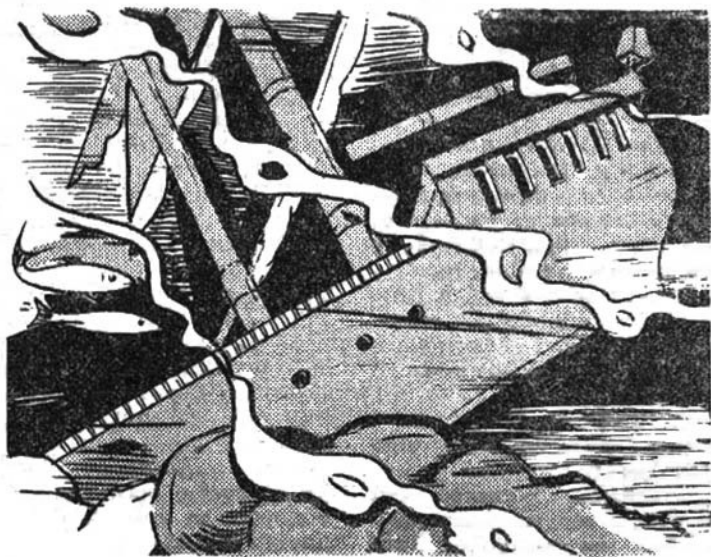
Μὰ πρὶν, ὁ τελευταῖος αὐ-
τός, ἀρχίζει ν' ἀνυψώνεται,
φωνάζει στὴ βασίλισσα Γορ-
γόνα:

— Ἐ, κυρὰ Ψαρονούρα!
Ἄμα ξανανταμώσουμε, θυ-
μήσου μου νὰ σέ... σφάξω!

ΤΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ ΑΡΧΙΖΕΙ

Πιὸ γρήγορα τώρα, ἀπ' ὅτι
σὰν κατέβηκαν, οἱ τέσσερες
Σύντροφοι, φθάνουν στὴν ἐπι-
φάνεια... Βγαίνουν, ἐπὶ τέ-
λους, ἔξω, στὸν καθαρὸν ἀέ-
ρα!...

Τὰ θαρεῖα σίδερα ποὺ εἴ-
χαν ζωστή γιὰ νὰ μποροῦν νὰ
παραμένουν στὸ βυθὸ, τὰ ἐγ-
κατέλειψαν ἐκεῖ κάτω... Τώ-
ρα βγάζουν κι ἀπὸ τὰ ρου-
θούνια τους, τοὺς λαστιχένιους
σωλῆνες. Παίρνουν βαθεῖες



‘Ο Ταρζάν, ο Κραγιαμπου και η Τζέϊν αντικρύζουν στο θυθό ένα μεγάλο βουλιαγμένο ‘Ιστιοφόρο...

και γρήγορες ανάσες!...

Ταυτόχροτως, κυττάζουν παραξευμένοι γύρω τους. Βρίσκονται σέ κάποια ξερμη άκρογιαλιά!... Τό Ιστιοφόρο τους δέν φαίνεται πουθενά...

Είναι φανερό πώς έχουν ξεμακρύνει πολύ από τό σημείο πού άρχικά βούτηξαν στή θάλασσα...

‘Ο ‘Αρχοντας τής Ζούγλας, γρήγορα συνέρχεται μέ τίς περιποιήσεις τών συντρόφων του, πάνω στά βράχια τής παραλίας. ‘Ο καθαρός άέρας πού άναπνέει τώρα, του δίνει καινούργιες δυνάμεις...

“Ετσι, προτείνει στους συντρόφους του νά πέσουν στή θάλασσα. Και κολυμπώντας ν’ άρχίσουν νά ψάχνουν γιά τό χαμένο τους Καράβι!

Μά δέν προφθαίνουν. Τήν ίδια στιγμή, από τά νερά πού βρίσκονται μπροστά τους, ξεπετάγονται άμέτρητοι Ψαράνθρωποι. Με λύσσα και μανία χύνονται πάνω στους ήρωές μας!

Είναι φανερό πώς έκεινη ή πεντάμορφη κακιά Γοργόνα τους έχει στείλει. Σίγουρα θά θέλη μέ κάθε τρόπο νά κρατήσει κάτω στο ύγρό της

Βασιλαιο τὸν πανώριο Κραγιαμπού. Γιὰ νὰ τὸν κάνη σύντροφο τῆς ζωῆς της. Καὶ Ἄρχοντα τοῦ ἀπέραντου Βυθοῦ!...

Ὅμως, ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν στέκει, ἀλύγιστος πάλι, μπροστά στ' ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ Τέρατα. Ὑποδέχεται τοὺς Ψαρανθρώπους μὲ τὶς τρομακτικὲς γροθιές του.

Ὁ Κραγιαμπού καὶ ἡ Βάντα, τοὺς πυροβολοῦν κατάστηθα!... Μιά λυσσασμένη μάχη κ' ἔνα φοβερό μακελειὸ ἀρχίζουν...

Ὁ Ποκοπίκο, δίνει πάλι — κατὰ τὴ συνήθειά του — τόπο στὴν ὀργή!

Ξαναθάζει βιασπικός στὰ ρουθόνια του τὸν λαστιχένιο σωλῆνα τῆς συσκευῆς. Χασμουριέται μαχμουρλιδικά. Καὶ μουρμουρίζει ἕνα, φρέσκο - φρέσκο, στιχάκι του:

«Ἐνύσταξα μωρὲς παιδιὰ,

γι' αὐτὸ καὶ δὲν θ' ἀργήσω :
νὰ κάνω μπλοῦμ στὴ θάλασσα
καὶ νά... ψοφολογήσω!»

Ἔτσι, βουτώντας γρήγορα στὰ νερά, χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὕγρου στοιχείου.

Ἡ μάχη καὶ τὸ κακὸ στὴν παραλία συνεχίζονται.

Ὅμως, οἱ Ψαράνθρωποι εἶναι πολλοί, δυστυχῶς. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς τρεῖς φίλους μας. Τοὺς δυὸ Ἄνδρες καὶ τὴν Κοπέλλα!...

Πολλοὶ - πολλοὶ μαζί ἀρ-

πάζουν στὰ χέρια τὸν καθένα τους. Τοὺς παρασέρνουν ὀλους στὸ βυθό.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού καὶ ἡ Βάντα, μόλις προφθαίνουν νὰ ξαναθάλουν στὶς μύτες τους, τοὺς λαστιχένιους σωλῆνες ἀπὸ τὰ «Μηχανικὰ Βράγχια».(*)

Τὰ Τέρατα τῆς Θάλασσας, τοὺς παίρνουν τώρα πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνσι...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει σατανικὸ μυαλό. Μὲ τὴν ἐξυπνάδα του καταφέρνει νὰ ξεφεύγῃ πάντα καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ τραγικοὺς κινδύνους...

Ἔτσι, καταστρώνει γρήγορα τὸ σχέδιο δράσεως. Καὶ θάζοντάς το ἀμέσως σ' ἐφαρμογή, φωνάζει στὸ γιό του καὶ στὴν Κοπέλλα:

— Σὲ λίγο πρέπει νὰ πέσουμε ὅλοι κάτω. Νὰ κάνουμε τοὺς πεθαμένους, Ἀρπᾶχτε, μὲ τρόπο, ἀπὸ κανένα βαρὺ βότσαλο. Ἀλλοιῶς ἡ πίεσι τοῦ νεροῦ θὰ μᾶς πετάξῃ ἐπάνω!

Οἱ Ψαράνθρωποι δὲν καταλαβαίνουν, βέβαια, τὴ γλῶσσα του...

Καὶ νά:

Ξαφνικά ὁ Ταρζάν σταματάει...

Οἱ Ἀραπάδες τῆς Θάλασσας τὸν τραβᾶνε. Τὸν σπρώχνουν βάνασα γιὰ νὰ προχω-

(*) Συσκευὲς ποὺ δαγάζουν ὀξυγόνο ἀπὸ τὰ νερά τῆς θάλασσας.

ρήση.

Όμως εκείνος καμώνεται πώς δέν μπορεί πιά νά πάρη τὰ πόδια του. Καί κλείνοντας άργά τὰ μάτια, κάνει πώς ξεψυχάει...

Ωσου, τέλος, άπομένει στά χέρια τους «νεκρός».

Τό ίδιο γίνεται καί μέ τούς δυό Νέους. Κι' αύποί, ύστερ' άπό μερικά ψεύτικα καμώματα, πέφτουν τάχα νεκροί.

Οι Ψαράνθρωποι παραξενεύονται στην άρχή. Τούς άνασηκώνουν. Κάνουν νά τούς ξαναστήσουν όρθούς.

Μά τίποτα δέν καταφέρνουν. Έκείνοι όλο καί πέφτουν κάτω σαν άδεια τσουβάλια!

Ωσου πείθονται πιά πώς γά θύματα τους είναι νεκρά.

Καί τούς παρατάνε στο βυθό, άπογοητευμένοι. Φεύγουν άργά!...

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας καί οι δυό Νέοι, αφήνουν νά περάση λίγη ώρα. Ωσου οι άπαγωγείς τους νά ξεμακρύνουν άρκετά...

Τέλος, ξεπετιούνται όρθοί. Καί προχωρώντας προς την αντίθετη κατεύθυνσι, ψάχνουν γιά τόν χαμένο τους Νάνο...

Άλλοίμονο! Κανένα ίχνος του δέν φαίνεται πουθενά... Μπορεί νά χάλασε ή συσκευή του καί νά πνίγηκε... Μπορεί άκόμη, νά τόν κατασπάραξε καί κανένα θεριό της θάλασσας!...

Περνάει έτσι άρκετή ώρα.

Οι τρείς Σύντροφοι φθάνουν τώρα κοντά σέ κάτι μεγάλα χορταριασμένα θράχια του βυθοϋ...

Καί νά: Ξαφνικά άντικρύζουν μπροστά τους κάποιον παράξενο μαϋρον όγκο. Είναι ένα τεράστιο βουλιαγμένο ίστιοφόρο. Έχει γείρει έλαφρά άπό τή μιά του πάντα.

Τ' άλμπουργά του είναι σπασμένα. Τά πανιά του κουρελιασμένα...

Είναι φανερό πώς έχει χαθί σέ κάποια μεγάλη φουρτούνα.

Ο Ταρζάν, ό Κραγιαμποϋ καί ή Βάντα, σκαρφαλώνουν στο γειρτό κατάστρωμά του. Καί εικόνες φρίκης άντικρύζουν πά μάτια τους...

Στά ξάρτια βρίσκονται μπλεγμένα πτώματα τών άνδρων του πληρώματος. Τά πρόσωπά τους είναι τραγικά παραμορφωμένα άπό τόν τρόμο καί την άγωνία τών τελευταίων τους στιγμών.

Είναι φανερό πώς τό ναυάγιο θά έχη γίνει πριν λίγες μέρες!

Οι τρείς Σύντροφοι κατεβαίνουν τώρα μιά σκάλα. Φθάνουν στο βαθύ άμπάρι του βουλιαγμένου Καραβιοϋ...

Άλλα άμέτρητα, παραμορφωμένα πτώματα βρίσκονται κ' έδω. Ποτέ άλλοτε δέν έχουν άντικρύσει πά μάτια τους πιδ φρικτό καί τρομακτικό θέαμα!...

Ξεχωρίζουν όμως καί κάτι άλλο στο μισοσκόταδο. Καί

στά πρόσωπά τους ζωγραφίζεται μια χαρούμενη έκπληξη.

Τό άμπάρι του βυθισμένου Καραβιοῦ, εἶναι γεμάτο ἀπό ἀμέτρητα τετράγωνα κομμάτια καθαρό κι ἀστραφτερό χρυσάφι! Μοιάζουν σέ σχήμα καί σέ μέγεθος σάν πλάκες σαπουνιοῦ τῆς μπογάδας.

Εἶναι ἕνας μεγάλος κι ἀτίμητος θησαυρός!

“Ὁμως ξαφνικά, κάτι φοβερό γίνεται: Στή νεκρική ἡσυχία πού βασιλεύει, ἀκούγεται ἕνα βραχνό κι ἀπαίσιο μουγγρητό:

— Οὐόουουουου!... Οὐόουουουου!...

“Ὁ Ταρζάν καί οἱ δυό Νέοι τρομάζουν ἀφάνταστα. Κάνουν ἀσυναίσθητα νά φύγουν! Μά γρήγορα συνέρχονται καί σταματοῦν. Ἀφουγγράζονται καλύτερα...

Καί νά: Τό παράξενο μουγγρητό ξανακούγεται:

— Οὐόουουουου!... Οὐόουουουου!...

“Ὁ Κραγιαμπού τραβάει τὸ πιστόλι του. Πυροβολεῖ σβέλτος πρὸς τὸ σημεῖο ἀπ’ ὅπου φθάνει ἡ ἀλλόκοτη φωνή!

Καί τότε κάτι ἀναπάντεχο γίνεται...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΘΕΡΙΩΝ!

“Ας διακόψουμε ἐδῶ, γιὰ λίγο, τὴ συνέχισι τῆς ἱστορίας μας.

Πρέπει νά πεπαχοῦμε, μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας,

στὴν ὁμορφὴ κι ἀγαπημένη μας Ζούγκλα. Νά ρίξουμε κ’ ἐκεῖ μιὰ ματιά.

Καί νά:

Τὴν ἴδια στιγμή, πού στὸ βάθος τῆς τροπικῆς θάλασσας διαδραματίζονται τὰ παραπάνω γεγονότα, κάπου ἐκεῖ, σ’ ἕνα πυκνὸ δάσος ἀπὸ καρποφόρα δέντρα, ἀντηχεῖ ξαφνικά τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ γοριλλάνθρωπου Νταμπούχ:

— Ἀόουουουου!... Ἀόουουουουου!...

“Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν καί ἡ Χουχού, σκαρφαλωμένοι σέ κοντινὰ δέντρα, γιὰ νά μαζέψουν φρούτα, ἀκοῦνε τὴ γνώριμη κραυγή.

Σχεδὸν ἀμέσως ἀντηχεῖ καί τὸ λυσσασμένο μουγγρητό κάποιου μεγάλου θηριοῦ.

“Ὁ μελαψὸς γίγαντας σκαρφαλώνει στὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου πού ἔτυχε νά βρῖσκεται. Φθάνει πάνω στὴν κορφή. Κι ἀπ’ ἐκεῖ ψάχνει μὲ τὸ βλέμμα του τὴ γύρω περιοχὴ.

“Ἀλλοίμονο!... Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βλέπει νά διαδραματίζεται μιὰ φοβερὴ σκηνή:

“Ὁ Νταμπούχ, σὲ μιὰ φοβερὴ κρίσι τῆς τρέλλας του, ἔχει πιαστῇ καί παλεύει μ’ ἕναν τεράστιο καί τρομακτικὸ ρινόκερω. Μ’ ἕνα θηριὸ πού μοιάζει σάν ζωντανὸ θωρακισμένο τάνκ.

“Ὁ μανιασμένος ἀνθρωπογορίλλας, ἔχει πηδήσει πάνω σπὴ ράχι τοῦ θηρίου. Καί μὲ τὸ χοντρὸ ροζιάρικο ροπαλὸ

του, τόν κτυπάει άφάνταστα δυνατά στο κεφάλι!

Ό Ρινόκερως βγάζει σπαρακτικά πονεμένα βογγητά. Στριφογυρίζει με άπόγνωσι στη θέση που βρίσκεται. Τινάζει με λύσσα τό κεφάλι και τό κορμί του. Ζητάει με κάθε τρόπο νά καρφώσει στο κέρατο τής μύτης του τόν άνθρωπόφορο αντίπαλο. "Η έστω και νά τόν ξεπετάξη άπό πάνω του...

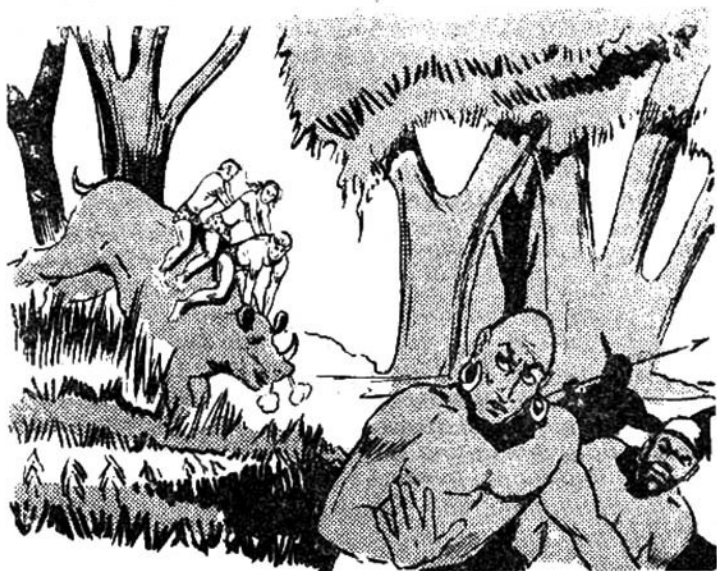
Ό Γοριλλάνθρωπος όμως, κολλημένος σαν στείδι επάνω του, εξακολουθεί νά τόν κτυπά με την τρομακτική

όρμή και δύναμή του!...

Μά και τό μεγάλο και τό μικρό κέρατο τού θηριού βρίσκονται σέ άχρηστία. Έκεί που βρίσκεται ό Νταμπούχ, είναι άδύνατο νά τόν φθάσουν και νά τόν κτυπήσουν...

"Όμως, ούτε κι ό Γοριλλάνθρωπος, με τά φοβερά του κτυπήματα, καταφέρνει νά δαμάση τόν τεράστιο Ρινόκερω. Είναι άφάνταστη ή άντοχή τού κρανίου του. Λές κ' έχει φτειαστή από χοντρό «βαμμένο» άτσάλι!

"Έτσι, ή τραγική μονομαχία συνεχίζεται...



Μανιασμένος ό ρινόκερος χύνεται τώρα πάνω στὸν άπαίσιο Γιαχάμπα και στους μαύρους δαίμονές τους.

‘Ο Γκαούρ άνησυχεί τώρα για τη ζωή του Νταμπούχ. Πολύ φοβάται πώς στο τέλος, τό θειριό θά βγή νικητής!

Καί κατεβαίνει γρήγορα από τό δέντρο. Τό ίδιο κάνουν άμέσως και οι τρεις γυναίκες.

“Ολοι μαζί τρέχουν τώρα προς τό μέρος που γίνεται τό κακό. Κρύβονται σβέλτοι πίσω από κάποιον μεγάλο και πυκνό θάμνο. Καί με τά μάτια τους διάπλατ’ άνοιγμένα, από φρίκη και άγωνία, παρακολουθούν την τρομακτική σύγκρουσι των γιγάντων!...

‘Η Χουχού που λυπάται τόν Γοριλλάνθρωπο, ψιθυρίζει με συμπόνια:

— Καλέ θά σκοτωθώ τό χρυσό μου! Κ’ είναι και άνύπαντρο παλικαράκι, που κοιμόφο νάχη. Με συγχωρείτε κι όλας!

‘Ο Ρινόκερος βλέπει πώς τίποτα δέν κάνει με τό νά τινάζεται και νά στριφογυρίζει!... ‘Ο αντίπαλος δέν δείχνει καμμιά διάθεσι νά ξεκολληση από τη ράχι του...

‘Αλλά νά: Τό θωρακισμένο θηριο που νοιώθει τά κτυπήματα του Γοριλλανθρώπου νά τό ζαλίζουν, καταλαβαίνει πώς δέν θά μπορέση, για πολύ ώρα ακόμα, ν’ άνθέξη. Καί παίρνει την απόφασι της άπελπισίας:

Πέφτει ξαφνικά κάτω. ‘Αρζει νά κυλιέται στο γρασίδι, όπως ένα γουρούνι στη λάσπη!

Και τό τέχνασμα πετυχαίνει. ‘Ο Γοριλλάνθρωπος ξεφεύγει από τη ράχι του. Τινάζεται μακριά.

‘Ο πονηρός Ρινόκερος πετιέται πάλι όρθός. ‘Υποχωρεί λίγα βήματα μουγγρίζοντας με λύσσα. ‘Από τό άπαισιο στόμα του ξεφεύγουν άσπροι άφροί!

Τέλος, σκύβει τό κεφάλι. Καί ξεκινώντας χύνεται ίσια προς τόν Νταμπούχ. Θά τόν κτυπήση με τό φοβερό του κέρατο. Θά τού τρυπήση, με αυτό, πέρα για πέρα την κοιλιά!...

“Όμως όχι. ‘Ο Γοριλλάνθρωπος, κάνοντας μιá άφάνταστα γρήγορη κίνησι, τινάζεται όρθός!...

‘Η στιγμή είναι τραγική. Τό θανατερό κέρατο του θειριού που τρέχει, τόν πλησιάζει από στιγμή σε στιγμή... Λίγα βήματα απέχει ακόμα από την τριχωτή κοιλιά του.

Και νά: Τό «άλοθημα της αυτόσυντηρήσεως», αναγκάζει τόν Νταμπούχ νά κάνει ένα υπεράνθρωπο πήδημα προς τά επάνω!

Αυτό ήτανε! ‘Ο Ρινόκερος περνάει με ταχύτητα βιλίδας κάτω από τά πόδια του. Όυτε τόν άγγίζει καν!

‘Αλλοίμονο! Τό θωρακισμένο θειριό, τυφλωμένο από τη λύσσα του, και με την ακράτητη όρμή που έχει, κουτουλάει άθελά του, στον χοντρό κορμό κάποιου θεόρατου δέν-

τρου!...

Τὸ σκληρὸ σουθλερό του κέρατο, σφηνώνεται ὀλόκληρο μέσα στὸ ξύλο. Ὁ Ρινόκεως μένει αἰχμάλωτος ἐκεῖ. Σ' ἀνάχη πιαστῇ σὲ παγίδα.

Ὁ Γοριλλάνθρωπος σηκώνει τώρα μιὰ μεγάλη πέτρα. Βαρειά ὅσο κ' ἓνας κανονικὸς ἄνθρωπος! Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ καθηλωμένου θηριοῦ. Θὰ τὴν πετάξῃ μὲ δύναμι στὸ κεφάλι του. Θὰ τὸ σκοτώσῃ!...

ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ

Μὰ νά: Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ, κρυμμένος καθὼς εἶναι, ἀνασαλεύει. Κάνει νὰ πεταχτῇ ὀρθός. Νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸ ἀνυπεράσπιστο ζῶο. Νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ τὸν βέβαιον χαμό!...

Ὅμως δὲν προφθαίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ μελλοθάνατο θηριὸ κάνει μιὰ φοβερὴ καὶ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ ἀφάνταστη δύναμι, δεξιὰ κι ἀριστερά...

Ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου, ποῦ ἔχει σφηνωθῇ τὸ κέρατό του, τρίζει ἀπαίσια. Οἱ ξυλένιες σάρκες του σχίζονται. Καὶ τὸ τρομακτικὸ ὄπλο τοῦ Ρινόκερου ξεκολλάει ἀνέπαφο! Μονάχα στὸ δέντρο χάσκει τώρα μιὰ μεγάλη ἀνοικτὴ πληγὴ!...

Στὸ μεταξὺ ἔχει βέβαιον φθάσει κοντὰ κι ὁ Νταμπούχ. Καὶ πετάει, μὲ λύσσα καὶ μα-

νία, τὴν πέτρα του.

Μὰ εἶναι ἀργά... Τὸ θηριὸ ἔχει λεύθερον πιά τὸ κεφάλι του. Μ' ἓνα σβέλτο τίναγμα, βρίσκεται μερικὰ βήματα μακριά.

Καὶ νά: Ἡ πέτρα τοῦ Γοριλλάνθρωπου κυτπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Μὲ τὴν ἴδια καὶ περισσότερη φόρα, ἐξοστρακίζεται. Καὶ γυρίζει πάλι πίσω. Κυτπάει στὸ ἀριστερὸ πόδι τὸν Νταμπούχ.

Ὁ ἄμοιρος Ἀνθρωπογορίλλας τινάζεται ψηλὰ ἀπὸ τὸν πόνο. Ὅμως, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν χάνει τὸ κουράγιο του!

Τὸ θηριὸ χυμáει τώρα γιὰ δευτέρη φορὰ πρὸς τὸ μέρος του. Πιὸ μανιασμένο ἀπὸ πρὶν...

Ὁ τρομερὸς Νταμπούχ παραμερίζει σβέλτος... Καὶ καθὼς ὁ Ρινόκεως περνáει, σκυμμένος καὶ μὲ προτεταμένο τὸ κέρατο, πλάϊ, κάνει ἓνα ξαφνικὸ πήδημα. Καὶ ξαναθρίσκει, καθάλλα πάλι, στὴ ράχι του!... Ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ μεγάλο σουθλερό του κέρατο!

Ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν καὶ ἡ Χουχού, παρακολουθοῦν μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωση τὴν ἀτέλειωτη μονομαχία...

Ὁ Γκαούρ ἔχει χάσει τὴν ὑπομονὴ του πιά. Ἡ ἐλληνικὴ καρδιά του σπαράζει νὰ βλέπῃ τὸ φοβερὸ κακὸ ποῦ γίνεται...

Κάθε τόσο κάνει ν' άναση-
κωθή. Νά τρέξη νά χωρίση
τούς δυό μανιασμένους αντι-
πάλους...

Δέν τά καταφέρνει όμως...

Ή Ταταμπού καί ή Τζέιν,
τόν κραάανε γερά από τ' ά-
τσαλένια μελαψά του μπρά-
τσα. Δέν τόν αφήνουν νά δια-
κινδυνεύση άσκοπα...

Ή κοντόχοντρη Πυγμαία
στεναχωριέται:

— Καλέ, άφήστε τον, νά κά-
νη τό κέφι του! Μπά σέ καλό
σας! Καί νά σκοτωθή, τί μ'
αυτό; Παντρεμμένος άνθρω-
πος είναι. Πφφ... Σπουδαία
τά λάχανα! Μē συγχωρείτε
κι όλας!...

Όμως, τό θωρακισμένο θε-
ριό, όσο νοιωθεί πάνω στή ρά-
χι του τόν Νταμπούχ, τόσο
φρενιάζει περισσότερο... Κι
άρχίζει πάλι νά στριφογυρί-
ζη. Νά τινάζεται δεξιά κι ά-
ριστερά. Ν' άνεβοκατεβάζη
τό τεράστιο κεφάλι του.

Μά καί πάλι τίποτα δέν κα-
ταφέρνει!

Ό γοριλάνθρωπος «σπηρου
νίζε» τώρα μέ τις φτέρνες
του την κοιλιά του θηριού.
Τά κτυπήματά του είναι τρο-
μακτικά σέ όρμη καί δύναμι.
Όσο πού τά σπλάχνα του
Ρινόκερου άνακατώνονται.
Βογγάει πάλι σπαρακτικά.
Φαίνεται πώς πονάει πολύ:

"Ετσι — πονηρό ζώο καθώς
είναι — κάνει κ' ένα δεύτερο
ττέχνασμα για νά ξεφορτω-
θή:

Ξαφνικά παύει νά τινάζεται

καί νά κτυπιέται. Άπομένει
για λίγες στιγμές άκίνητο.
Τά μεγάλα θολά μάτια του
ψάχνουν μ' ένδιαφέρον τη γύ-
ρω περιοχή.

Καί νά: Σέ μικρή απόστασι
ξεχωρίζει ένα από τ' άμέτρητα
κοντινά δέντρα. Μά τό δέν-
τρο αυτό δέν είναι σάν τ' άλ-
λα. Έχει κάτι τό διαφορετι-
κό στή διάπλασί του: Τά πρῶ-
τα, δηλαδή, χοντρά κλαδιά
του βρίσκονται πολύ χαμηλά.
Μόλις κοί μετά θίας τό θεριό
θά χωρούσε νά περάση σκυ-
φτό από κάτω....

Αυτό ζητάει κ' εκείνο... Κι
άμέσως χύνεται μέ όρμη πρὸς
τά εκεί....

Ό Νταμπούχ δέν καταλα-
βαίνει, μέ τό πρώτο, τό τέχνα-
σμά του Ρινόκερου. Ούτε τί
πρόκειται νά συμβή.

Άλλοίμονο!... Τό μανια-
σμένο θηρίο ξεκινάει άπότομα
πρὸς τά χαμηλά κλαδιά του
κοντινού δέντρου. Καί μέ ά-
φάνταστην όρμη περνάει από
κάτω τους....

Ή ράχη του ξύνεται πάνω
σ' αυτά!...

Άλλά ό Γοριλάνθρωπος,
τήν τελευταία στιγμή, συνέρ-
χεται. Καταλαβαίνει τώρα τό
τέχνασμα καί τό κακό πού
πρόκειται νά πάθει...

"Ετσι κάνει σβέλτος νά γεί-
ρη πρὸς τά πίσω. Ν' άποφύγη
τή θανατερή σύγκρουσι μέ τά
χοντρά χαμηλά κλαδιά....

Μά δέν προφταίνει... Καί
τό κτύπημα πού δέχεται είναι
τρομερό! Τινάζεται στόν άέ-

ρα. Πέφτει πολλά θήματα μακρὰ ἀπὸ τὸ δέντρο!....

Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ φαρδεῖα τριχωτὰ στήθεια τοῦ ἔχουν ματώσει. Οἱ ἀθάστακτοι πόνοι τοῦ νοιώθει, τὸν κάνουν νὰ βογγᾷ σπαρακτικὰ.

Τὸ τεράστιο θεριὸ ξαναγυρίζει τώρα. Μὲ πολὺ κατεβαμένο τὸ κεφάλι — ἡ μουσούδα τοῦ σέρνεται σχεδὸν στὸ ἔδαφος — χύνεται ξανά νὰ τὸν κτυπήσῃ.....

Αὕτῃ τῇ φορᾷ ὁ Γοριλάνθρως — ἀνίκανος νὰ μετακινηθῇ ἢ ν' ἀντιδράσῃ — εἶναι χαμένος!

Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀδύνατον πιά νὰ συγκρατηθῇ ἄλλο: Τινάζεται πίσω ἀπὸ τὸν πυκνὸ θάμνο ποῦ βρίσκεται κρυμμένος. Καὶ μ' ἓνα γιγάντιο πήδημα θρίσκεται μπροστὰ στὸ θεριὸ ποῦ τρέχει σὰν βολίδα...

Πέφτει ἀμέσως κάτω. Ἀγκαλιάζει τὰ μπροστινὰ τοῦ πόδια.....

Ὁ Ρινόκερως χάνει τὴν ἰσορροπία τοῦ. Σωριάζεται βαρὺς κάτω στὸ παχὺ τροπικὸ γρασιδί. Οὐρλιάζει ἀπαίσια, σπαράζοντας κάτω σὰν σφαγμένο γουρούνι!....

Ὅμως τοῦ εἶναι ἀδύνατον πιά νὰ ξανασηκωθῇ: Ὁ μελαψὸς γίγαντας κρατᾷ γερά τὰ δυὸ που ποδάρια. Εἶναι ἀνήμερο πιά νὰ θλάψῃ...

Ξαφνικὰ, πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο, τρομαγμένες φωνὲς ἀκούγονται.

— Μήηηη!... Μήηηηηη!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ξεπε-

γονται, ἀπ' ἐκεῖ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν. Χύνονται μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ πρὸς τὸ μέρος ποῦ βρίσκεται ὁ Γοριλάνθρως...

Μὰ δὲν προφθαίνουν κι αὐτές...

Ὁ Νταμπούχ εἶχε στὸ μεταξὺ πεταχτῇ ὀρθός. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ ἄλλη μεγάλη πέτρα. Τὴν πετάει, μὲ δύναμι καὶ ὀρμὴ, στὸ κεφάλι τοῦ σκλαβωμένου κάτω θεριοῦ...

Καὶ τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια. Χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἀγρία βλάστησι τῆς τροπικῆς γῆς!

Ὁ Ρινόκερως βγάξει βραχνὸ πονεμένο βογγητό. Παύει ἀμέσως νὰ σπαρταράῃ. Ἀπὸ τὴν τεράστια πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ, τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα!...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας παρτάει τὰ πόδια τοῦ λαβωμένου θεριοῦ. Πετιέται ὀρθός.

Στὸ μεταξύ, φθάνει κοντὰ τοῦ πρώτη ἡ Τζέιν. Προτείνει τὸ πιστόλι της. Κάνει νὰ τραθῇ τὴ σκανδάλη, γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸν ἑτοιμοθάνατο Ρινόκερο.

Ὅμως ὁ μελαψὸς γίγαντας προφθαίνει καὶ τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι. Τὴ συγκρατεῖ...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας θυμώνει:

— Ἐπὶ τέλους. Ἕλληνα! Τί τὸ φυλᾷς; Σκότωσέ το, νὰ ἡσυχάσουμε!...

Ὁ Γκαούρ ἀποκρίνεται περήφανα:



Ὁ ἀπαίσιος κακούργος Γιαχάμπα πετάει κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ
Γκαοῦρ ἓνα χοντρὸ ρόπαλο.

—“Οχι, Τζέιν!... ‘Ο Ταρζάν κ’ ἐγώ, δέν βρισκόμαστε ἐδῶ στή Ζούγκλα, γιά νά δολοφονοῦμε θεριά κι ἀνθρώπους! Μά γιά νά προστατεύουμε κ’ ἐκείνους κι αὐτά!...

Μά νά: Τήν ἴδια στιγμή, πίσω ἀπό τὸ θάμνο, ἀκούγεται ἡ μελισταλάκτη φωνούλα τῆς Χουχοῦς:

—Καλέ πέστε μου, καλέ! Τὸ ξεμπερδέψατε τὸ θηριῶδες θηρίον γιά νά βγῶ νά πάρω ἀέρα;!

«ΦΩΝΕΣ» ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ!

Με συμπόνια τώρα, ὁ Γκαούρ, σκύβει πάνω στοῦ βαρειά κτυπημένο θεριό. Φροντίζει καὶ περιποιεῖται ὅσο μπορεῖ καλύτερα τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλίου του...

‘Η Ταταμποῦ πηγαينوέρχεται κουβαλώντας στίς φούχτες τῆς νερό, ἀπὸ κάποια κοντινὸ ρυάκι. Τοῦ ξεπλένουν τὰ αἵματα.

‘Αλλὰ καὶ ἡ Χουχοῦ, πού εἶναι μισογιατρίσα, μαζεύει ἀπὸ γύρω θαυματουργὰ βότανα. Αὐτὰ πού τῆς ἔχει μάθει ἡ γρηά Χούχλα. Καὶ τὰ βάζει πάνω στή θανατερὴ λαβωματιά!

Τὰ πονεμένα βογγητὰ τοῦ Ρινόκερου σταματᾶνε τώρα σιγά - σιγά. Τὸ θεριὸ δείχνει πῶς ἀνακουφίζεται ἀπὸ τοὺς πόνους...

Τὰ μεγάλα θολὰ μάτια του ἀτενίζουν με ἀνεπιπτῇ εὐγνωμοσύνῃ τὸν μελαψὸ Γίγαντα,

καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες. Τοὺς σωτῆρες του.

Τέλος, ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Ξαναθρίσκει ἀργὰ τὶς χαμένες του δυνάμεις. ‘Ανασηκώνεται με δυσκολία. ‘Ωσπου καταφέρνει νὰ σταθῇ γερὰ πάνω στὰ ποδάρια του...

Σὲ λίγο εἶναι πιά ἐντελῶς καλά!...

Οἱ τέσσερες σύντροφοι τὸν ἀφήνουν. Γυρίζουν πίσω στὰ δέντρα τους. Ξαναρχίζουν τὸ μάξιμα τῶν φρούτων...

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, ψάχνοντας νά βροῦν τὰ πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ ὥριμα, ξεμακραίνουν ἀρκετὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον...

Καὶ νά: Ξαφνικά ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, πού βρίσκεται ἡ Ταταμποῦ, ἀκούει, λίγο πιὸ πέρα, ἕνα πονεμένο γυναικεῖο βογγητό:

—“Ὠχ!... “ὦωωωxxxxx!

‘Η πανώρια καὶ ἀτρόμητη ‘Ελληνίδα πηδάει ἀμέσως ἀπὸ κλαδί... Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται κάτω στοῦ ἔδαφος...

Καὶ τρέχει με ἀγωνία πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούστηκαν οἱ φωνές...

‘Αλλὰ νά: Μόλις φθάνει στοῦ σημείου πού εἶχε ὑπολογίσει πῶς θάβρισκε τὴν ἀγνωστὴ ἀνῆμπορη γυναῖκα, κάτι πολὺ παρὰξενό γίνεται: Σὲ ἄλλη τόση ἀπόστασι, μακρύτερα, ξανακούει τὸ ἴδιον πονεμένο βογγητό:

—“Ὠχ!... “ὦωωωxxxxx!...

Χωρὶς νά σταματήσῃ καθό-

λου, τρέχει αλαφιασμένη κι
ὡς ἐκεῖ... Μὰ τίποτα πάλι!

Καμμιὰ γυναίκα, οὔτε φαί-
νεται, οὔτε ἀκούγεται πουθε-
νά...

Ἡ Ταταμπού ἀρχίζει νὰ
παραξευεύεται. Μουρμουρί-
ζει μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια της:

— Πολὺ περίεργο!... Κι
ὅμως κάπου ἐδῶ θάπρεπε νὰ
βρίσκεται ἡ ἀγνωστή πού
βογγοῦσε!...

Μὰ δὲν προφθαίνει, καλὰ -
καλὰ, νὰ τελειώσῃ τὸ παραμι-
λητό της. Ξαφνικά ἕνα σπα-
ρακτικό ξεφωνητὸ σχίζει τὸν
ἀέρα:

— Βοήθειααα!... Βοήθεια-
ααα!...

Ἡ φωνὴ ἀκούγεται μπρο-
στὰ της πάλι. "Ὅμως αὐτὴ τὴ
φορὰ ἀπὸ πολὺ μεγαλειότερη
ἀπόστασι...

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα ξε-
κινάει ἀμέσως. Τρέχει καὶ
πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Τζέϊν καὶ ἡ
Χουχού, σκαρφαλωμένοι, ὁ
κθένας στὸ δέντρο του, ἀκοῦνε
κ' ἐκεῖνοι τὴ σπαρακτικὴ γυ-
ναικεῖα φωνὴ πού ζητάει βοή-
θεια.

Μὰ τ' αὐτιά τους ξεγελιῶν-
ται. Θαρροῦν πὼς εἶναι ἡ
Ταταμπού. Καὶ φαντάζονται,
φυσικά, πὼς κάποιος φοβερός
κίνδυνος τὴν ἀπειλεῖ.

"Ετοι, καὶ σβέλτοι σὰν πί-
θηκοι, κατεβαίνουν καὶ οἱ
τρεῖς ἀπὸ τὰ θεόρατα δέντρα
τους. Τρέχουν νὰ τί βροῦνε.
Νὰ τὴ σώσουν!...

"Ὅμως ἡ λαχτῆρα τους εἶ-

ναι μεγάλη! Δὲν ἀκοῦνε πί-
σω τους κάποιο βαρὺ ποδοβο-
λητὸ πού τοὺς ἀκολουθεῖ...

Ἀλλὰ ἐμεῖς, ἄς ἀφήσουμε
αὐτοὺς. Ἄς ξαναγυρίσουμε
κοντὰ στὴν Ταταμπού. Νὰ
παρακολουθήσουμε ἐκείνην.

Καὶ νάτη: Ἀλαφιασμένη
φθάνει στὸ μέρος πού ἀκού-
στηκε τὸ γυναικεῖο ξεφωνητό.
Μὰ κι αὐτὴ τὴ φορὰ — ἀλλοί-
μονο — κανέναν δὲν ἀντικρύ-
ζει...

Οἱ ἀπεγνωσμένες κραυγὲς
τῆς ἀγνωστῆς ἀκούγονται ὅ-
λο καὶ σὲ ἄλλη ἀπόστασι.
"Ὅλο καὶ πιὸ μακρὰ...

Καὶ ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα
τρέχει... τρέχει... τρέχει!...

Ἐπὶ τέλους!... Φθάνει λα-
χανιασμένη κάποτε σ' ἕνα ξέ-
φωτο...

Ἡ Ἀγνωστή γυναῖκα, πού
ζητοῦσε βοήθεια, βρίσκει ἐ-
κεῖ!

Εἶναι μιὰ νέα μαῦρη ἰθαγε-
νῆς. Πεσμένη κάτω βογγάει.

Ἡ Ταταμπού γονατίζει μὲ
συμπόνια πλαΐ της. Κάνει νὰ
τὴν ἀνασηκώσῃ. Νὰ δῇ πού
εἶναι, ἡ ἄμοιρη κλυπημένη...

Μὰ πὼς νὰ προλάβῃ!...
Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τοὺς
γύρω χοντροὺς κορμούς τῶν
γιγάντιων δέντρων, ξεπετά-
γονται καμμιὰ σαρανταριά
μαῦροι Καννίβαλοι.

Κι ὅλοι μαζί χύνονται πά-
νω στὴ δυστυχισμένη Ἑλληνί-
δα...

Τὴν ἀρπάζουνε στὰ γερά τους μπράτσα. Τὴ δένουν μὲ χοντρά χορδόχοινα.

Ταυτόχρονα: ἀπαίσιο γέλιο ἀντηχεῖ:

— Χό, χό, χό!... Χό, χό, χό!...

Κ' ἕνας γιγαντόσωμος μαῦρος "Αντρας παρουσιάζεται!

Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀναγνώ-

— Τιποτένιε, Γιαχάμπα! τοῦ φωνάζει, μὲ σφιγμένα δόντια.

Ὡστε δική σου παγίδα ἦταν, λοιπόν; Πάλι σὰν δειλὸς καὶ σὰν ἀνάνδρος φέρθηκες! Μὰ ἔννοια σου, μαῦρο σκυλί! Αὐτὸ ποῦ ἔκανες, θὰ πὸ πληρώσης ἀκριθὰ!...

Ὁ τρομερὸς μαῦρος Φύλαρχος φθάνει ἀργὰ καὶ χαμογελαστός κοντὰ στήν ὀρθή καὶ δεμένη πισθάγκωνα, Ταταμποῦ. Σηκώνει τὴν τεράστια χερούκλα του. Τῆς δίνει δυὸ δυνατὰ κτυπήματα στὸ πρόσωπο.

Καὶ καγχάζει πάλι:

— Χό, χό, χό!... Μὰ εἰς, ὁμορφούλα μου, θὰ τὸ πληρώσης πιὸ ἀκριθὰ ἀκόμα! Χό, χό, χό!...

Ἀμέσως προσθέτει καμαρώνοντας:

— Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, πρέπει νὰ παραδεχτῆς πῶς εἶμαι ἔξυπνος! Ποιὸ πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ τὸν Ταρζάν! Νά, γι' αὐτὸ πρέπει ἐγὼ νὰ βασιλέψω στὴ Ζούγκλα!

Ἡ Ταταμποῦ τοῦ ρίχνει κάτι ματιές, πού θαρρεῖς πῶς ἔχουνε νύχια τίγρης γιὰ νὰ

τὸν κατασπαράξουν. Καὶ μουγγρίζει μὲ λύσσα:

— Πάψε, τιποτένιε!... Μοῦ κάνει κακὸ ν' ἀκούω τὴ φωνή σου!...

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα, ξανασηκώνει τὸ χέρι του. Τῆς δίνει κι ἄλλα δυὸ φοβερὰ κτυπήματα στὸ πρόσωπο.

Ἡ μύτη τῆς ἁμοιρῆς συντρόφισσας τοῦ Γκαούρ, ἀνοίγει. Καταρράκτης τρέχει τὸ αἷμα ἀπὸ τὰ ρουθούνια της.

Τὰ δάκτυλα τοῦ Κακούργου ἔχουν ἀφήσει μελανές γραμμὲς στὰ μάγουλά της..

— Δὲν φθάνει, ἀνάνδρε, πού κτυπᾷς μιά γυναῖκα! τοῦ λέει. Μὰ εἶσαι τόσο δειλός, πού τὴν κτυπᾷς καὶ δεμένη!...

Ὁ μαῦρος Γίγαντας γυρίζει ἀτάραχος στοὺς μαῦρους του:

— Ἐμπρός, διατάζει. Δυὸ τρεῖς ἀπὸ σᾶς νὰ τρέξετε νὰ μαζέψετε ἀπὸ τὶς κουφάλες τῶν δέντρων τὶς γυναικὲς! Αὐτὲς πού ἔβαλα νὰ βογγᾶνε καὶ νὰ ζητᾶνε βοήθεια, γιὰ νὰ ξεγαλάσω τούτῃ τὴν ὁμορφονειά! Χό, χό, χό!...

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει μανιάσει. Κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά της. Γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Καννιδάλλων...

Ὁ Γιαχάμπα γνέφει στοὺς ἀραπάδες του ν' ἀποτραβήχουνε. Κι αὐτός, μὲ μιά βάνουση σπρωξιὰ, σωριάζει, τὴ δεμένη Ἑλληνίδα, κάτω.

Ἀμέσως, μ' ἕνα χοντρὸ βούνευρο πού βρίσκεται πάν-

τα κρεμασμένο στη ζώνη του, αρχίζει νά την κτυπάη αλύπητα.

Τὸ μελαψὸ κορμὶ τῆς ἀμοιρης Γυναίκας, γεμίζει τώρα ματωμένες αὐλακίες!

Ἡ Ταταμποῦ πονάει ἀφάνταστα. Ὅμως κανένα βογγητὸ δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς. Ὑπομένει τὸ τραγικὸ μαρτύριο περήφανη σὰν Ἑλληνίδα!

Νὰ ὅμως: Ξαφνικά μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ σχίζει τὸν ἀέρα:

— Οὐόουου!... Οὐόουου!

Οἱ μαῦροι Καννίβαλοι γυρίζουν τρομαγμένοι νά δουν. Ταυτόχρονα ἀκούγεται ἀγρια ἡ φωνὴ τοῦ Γιαχάμπα:

— Αὐτὸς ὁ σκύλος ὁ Γκαοὺρ εἶναι!... Ἐτοιμασθῆτε νὸ τὸν χτυπήσουμε!... Αὐτὴ τὴ φορά πρέπει νά ξεράση, μιὰ γιὰ πάντα, πῇ βρωμερὴ τοῦ ψυχῇ!

Οἱ μαῦροι πολεμιστὲς τραβᾶνε τίς χατζάρες τους. Παίρνουν θέσι μάχης.

Λίγο πιὸ πέρα, ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Τζέην ἐτοιμαζόνται νά τοὺς ἐπιτεθοῦν...

Οἱ ἀραπάδες εἶναι σαράντα! Αὐτοί, μονάχα δύο!

Καταλαβαίνουν, βέβαια, πόσο ἀνίσος καὶ καταδικασμένος θᾶναι γι' αὐτοὺς ὁ ἀγῶνας. Ὅμως, γιὰ νά σώσουν τὴν Ταταμποῦ, εἶναι ἔτοιμοι — κ' οἱ δυὸ — νά θυσιάσουν καὶ τὴ ζωὴ τους ἀκόμα!...

Ἡ ἀμοιρὴ Χουχού, τρέμει σύγκορμη πίσω τους.

— Ἀχ, καλέ μου, ἄχ! ἀναστενάζει ὅλο σκέρτσο καὶ τσακπινιά. Καλὲ γιὰ μένα τὰ κάνει ὅλ' αὐτὰ ὁ Γιαχαμπάκος! Ἐχει πέσει, ὁ φουκαρᾶς, στὴν ἀγάπη μου κ' ἐγὼ τὸν περιφρονῶ! Εἶμαι τόσο σκληρά, πανάθεμά με! Ἀχ - βάχ! Ἐτσι εἴμεθα ἐμεῖς αἱ μοιραῖαι γυναῖκες! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Ταυτόχρονα σχεδόν, τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε, χωρὶς οἱ τρεῖς σύντροφοι νὰ τὸ προσέξουν, ἀκούγεται τώρα νά πλησιάζη.

Ἡ κοντόχοντρη Πυγμαία γυρίζει πρώτη νά δῇ. Καὶ τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια τῆς γεμίζουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη:

— Ἐρχεται, καλέ! ξεφωνίζει. Καλὲ ἔρχεται, σὰς λέω...

ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ!

Ὅμως, σὰν πολὺ χασομερίσαμε στὴν ἀγαπημένη μας Ζούγκλα... Καιρὸς εἶναι τώρα νά τὴν ἀφήσουμε γιὰ λίγο. Μὲ τ' ἀκούραστα φτερά τῆς φαντασίας μας, νά ξαναθερθεῖμε στὸ βυθὸ τῆς ἀγρίας τροπικῆς θάλασσας...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα, βρίσκονται, ὅπως βλέπουμε καὶ πάλι, στὸ βοθὺ ἀμπάρι τοῦ βυθισμένου Ἰστιοφόρου. Ἀνάμεσα στὸ χρυσάφι καὶ στὰ πώματα τῶν πνιγμένων...

Ἐνα ἀπαίσιο βραχνὸ μουγ-



‘Ο Γκαούρ έχει καθίσει πάνω στη ράχι του Γιαχάμπα την ανή-
μορη συντρόφισσά του.

γρητό — όπως θυμόσαστε —
είχε άκουστεί από κάπου έ-
κεί...

Και νά: Τώρα ξανακούγε-
ται για δεύτερη φορά:

— Οούούου!... Οούούου-
ουου!...

‘Ο άδελφιαστος γιός του
Ταρζάν τραβάει τὸ πιστόλι
του. Πυροβολεί πρὸς τὸ ση-
μεῖο πὺ ὑπολογίζει πὺς ἀ-
κούστηκε ἡ φωνή...

Καὶ τότε κάτι ἀναπάντεχο
γίνεται:

‘Απὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ μισο-
σκότεινου ἀμπαριοῦ — πίσω
ἀπὸ κασσόνια καὶ βαρέλια —

ξεπετάγεται ἓνα τρομακτικὸ
μαῦρο φάντασμα!

‘Ένα στοιχειὸ πὺ τρικλί-
ζει μεθυσμένο! Πὺ μὲ με-
γάλη δυσκολία καταφέρνει
νὰ κρατιέται στὰ πόδια του.

‘Ο Ταρζάν καὶ οἱ δυὸ Νέοι,
τὸ ἀκοῦνε κατάπληκτοι νὰ
μουρμουρίζει ψευδίζοντας:

— Περικαλῶ, μάγκες! Μὴ
βαρῆτε κουμπουριές, καθότι
θὰ μὺ τρυπήσετε τὴ βαρέλια,
ὅπερ τυγχάνει κάργα κονια-
κάκι!...

Καὶ δηλώνει ἀπειλητικά:

— ‘Όσοις παρακούσῃ τὴ δια-
ταγάρα μου, θὰ τὸν σφάξω...

θά σφαγῇ... τελεσιδίκως καὶ ἀνεπανορθώτως! 'Αμέεεε;

Εἶναι ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπικό! Τριγυρίζοντας στὸ βυθό — ὅταν βούτηξε πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους — εἶχε ἀνακαλύψει, πρῶτος αὐτός, τὸ βουλιαγμένο Καράθι!..

Ἔτσι, καὶ περίεργος ὅπως πάντα, μπήκε μέσα νὰ κάνῃ ἐπιθεώρησι...

Ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πτώματα, ἀνεκάλυψε καὶ κάτι πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν: Ἕνα βαρέλι γεμάτο περίφημο καὶ δυνατὸ κονιάκ!...

Ἄς τὸν ἀφήσουμε, ὅμως, καλύτερα, νὰ τὰ διηγηθῇ ὁ ἴδιος, μὲ τὸν γνωστὸ νταϊλίδικο τρόπο του:

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, μόλις κατέρχομαι ἐπὶ τοῦ ἀμπάρεως, γλέπω ἔμπροσθέν μου μάτσα πούρς πνιγμένους!

— «Γεῖά σας, Λεβεντομακαρίτες!» τὸς κάνω. Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου!»

»Πλὴν ὅμως: τοιμουδιά οἱ μάγκες! Παρασταίνανε τοὺς κωφαλαλαίους καὶ τὰ βουλωμένα λαρύγκια!

»Τὸ ὁποῖον θυμῶνω τοῦ λόγου μου καὶ τοὺς... ἀποκρίνομαι: — «Σκασιμός, μικροβιάρης, καθότι πολλὰ μοῦ τάπατε! Ἄς ἔχετε χάρι πού τυγχάνετε πνιγμένοι! Ἄλλοιὼς θὰ σᾶς θέριζα τὰ «κεφαλοκότσανα»(*) καὶ θὰ χά-

νατε τὰ «μυαλοθάρελά»(*) σας στὸ πού καὶ φού!»

Καὶ συνεχίζει καμαρώνοντας γιὰ τὸ κατόρθωμά του:

— Ἀκολουθῶς, ἀδερφέ μου, πιροχωρῶ εἰς τὸν διάδρομον καὶ φθάνω κάτωθι τῆς βαρέλας! Ἀγκαλιάζω διὰ τῶν χειλέων μου τὴν κανουλάραν τῆς. Καὶ ρουφῶ κονιάκιον μέχρι... σκάσεως!...

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Κραγιαμπουῦ ἔχουν πάψει πιά νὰ τὸν τερσέχουν. Ψάχνουν νὰ βροῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ βγάλουν πάνω στὴ σπεριά τὸ χρυσὸ θησαυρό...

Τύφλα στὸ μεθύσι, ὁ Ποκοπικό, βρῖσκει τὴν ὥρα νὰ κάνῃ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι στὴν ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη Βάντα...

Ἔτσι, γονατίζοντας μπροστά της, ἀκουμπάει τὴ δεξιὰ παλάμη του στὴ θέσι τῆς καρδιάς. Κι ἀρχίζει:

— Χαριτόθραστος Νεάνις! Τὰ χρυσὰ σου τὰ μαλλιά εἶναι ὁλόμαυρα σὰν τὴν πράσινη παπαροῦνα! Τὰ γλυκὰ ματάκια σου εἶναι γεροδεμένα καὶ δροσερά σὰν τὰ καρεκλοπόδαρά!... Τὰ τορνευτὰ χεῖλη σου εἶναι σγουρά σὰν χαρουπόμελο ἔξτρα! Τὰ...

Δυὸ δυνατὰ χασιτούκια τῆς Βάντας κάνουν τὸν «ἐρωτευμένο» Νάνο νὰ ἐξαγριωθῇ:

— Περικαλῶ, Μαμζέλ: Νὰ λείπουν αἱ στρᾶκαι! Ἔτσι

(*) Τὰ κότσάνια τῶν κεφαλῶν. Τοὺς λαιμούς, δηλαδῇ.

(*) Τὰ βαρέλια τῶν μυαλῶν. Τὰ κεφάλια, δηλαδῇ.

πού μέ βαρεῖς, μπορεῖ νά ξε-
μεθύσω! Καί νά πάη χαμένο
τόσο... κονιάκ!...

Στό μεταξύ, ὁ Ταρζάν καί
ὁ Κραγιαμπού ἔχουν πιάσει
δουλειά. Φορτώνονται ἀπό τὸ
ἀμπάρι ὅσα κομμάτια χρυσοῦ
μποροῦνε νά σηκώσουν. Καί
ἀνεβαίνουντας στήν ἐπιφάνεια,
βγαίνουν καί τ' ἀφήνουν στήν
ἐρημική παραλία...

Τὸ ἴδιο κάνει, ἀκολουθώ-
ντας τους καί ἡ Βάντα. Καί οἱ
τρεῖς τους ἀνεβοκατεβαίνουν
καί πηγαίνουσιν κουβα-
λώντας τὸν ἀτίμητο θησαυρό.

Ὁ Ποκοπίκο, οὔτε σὰ πό-
δια του δὲν μπορεῖ νά σταθῇ.

Σ' ἓνα ἀπὸ τ' ἀνεβοκατε-
βάσματά της, ἡ συντροφισσα
τοῦ Κραγιαμπού, τὸν ἀρπά-
ζει ἀπὸ τὸ πόδι. Τὸν παρασύ-
ρει μαζί της στήν ἐπιφάνεια.
Καὶ φθάνοντας στὴ στεριά τὸν
πετάει σὰν ψόφιο χταπόδι, σ'
ἓνα βραχάκι.

Ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρα-
κλας», συνεχίζει ἀπὸ τὴ θέσι
αὐτὴ, τὴν ἐρωτική του ἐξομολό-
γησι:

—Τὰ μαργαριταρένια σου
δοντάκια, πίπτουν ἐπὶ τῶν ὤ-
μων σου, ὅσπερ βροχὴ ἀπὸ
χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου!
Ὁλέ! Διὰ ταῦτα, λαμβάνω
τὴν τιμὴν νὰ σέ προσλάβω εἰς
τὸν γυναικωνίτην τῆς καρδιάς
μου, ὅστις...

Μὰ πρὶν τελειώσει πὰ λόγια
του, τὸν παίρνει ὁ ὕπνος. Ρο-
χαλίζει σὰν πριγιόνι πού κό-
βει ρόζο...

Οἱ τρεῖς Σύντροφοι συνεχί-
ζουν, γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα
τὸ κουβάλημα τοῦ θησαυροῦ.
Ἔχουν γίνει πιά πτώματα
στὴν κούρασι...

Καί νά: Ἡ τύχη θέλει νὰ
τοὺς παίξῃ, ἓνα ἀκόμη τραγι-
κὸ παιχνίδι.

Τὴν τελευταία φορά πού
βγαίνουν στὴ στεριά, μιά με-
γάλη ἔκπληξι τοὺς περιμένει:

Ὁ μεγάλος σωρὸς τοῦ ἀ-
στραφτεροῦ καί πολυτίμου
χρυσοφιοῦ ἔχει ἐξαφανισθῇ.
Μαζί του καί ὁ κοιμισμένος
Ποκοπίκο.

Ὁ Ταρζάν καί οἱ δυὸ Νέοι
κυττάζονται χαμένα. Τοὺς
εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσουν
τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστήριο!

Ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ ψά-
χνουν ὀλόκληρη τὴ γύρω ἐ-
ρημική περιοχή. Ξελαρυγ-
γιαζονται νὰ φωνάζουν τὸ Νά-
νο.

Μὰ τίποτα δὲν βρίσκουν!
Καμμιά ἀπόκρισι δὲν παίρ-
νουν ἀπὸ κανέναν.

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει
πιά νὰ νυκτώνῃ...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ
Βάντα, ξαπλώνουν, ἀφάντα-
στα θλιμμένοι, στήν ἀμμου-
διά. Ἐκεῖ πού ὀλόκληρη τὴν
ἡμέρα ἀνεβοκατέβαιναν στὸ
βυθὸ καὶ σώριαζαν τίς πολύ-
τιμες χρυσὲς πλάκες τους.

"Εταί, πτώματα ἀπὸ τὴν
κούρασι καθὼς εἶναι, πέφτουν
γρήγορα σὲ βαθὺν ὕπνο...
Σὰν λήθαργο!...

Ὁ Ταρζάν βλέπει, ἀμέσως μόλις ἀποκοιμείται, ἓνα παράξενο ὄνειρο:

«Βρισκόταν τάχα, στὴ Ζούγκλα. Ἦταν μιὰ τρομακτικὴ νύκτα, μὲ ἀστραπές, μπομπουνητά, κεραυνούς καὶ ἀτέλειωτη τροπικὴ μπόρα καὶ νεροποντὴ... Ξαφνικά ἀντικρύζει μπροστά του τὸν Γκαούρ. Βρίσκεται κρυμμένος μέσα σὲ πυκνὲς ἄγριες φυλλωσιές, σὰν πεινασμένο θηριὸ ποὺ παραμονεύει τὸ θύμα του... Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή, ἓνας ἄγνωστος λευκὸς ἄνδρας, μὲ μακρὸ ἀδιάβροχο καὶ κουκούλα στὸ κεφάλι, παρουσιάζεται. Ἀπὸ τὸν δεξιὸ του ὤμο κρέμεται ἓνα μακρύκανο πολεμικὸ ὄπλο. Ταυτόχρονα καὶ μιὰ βαθιὰ ὑπόκωφη φωνὴ ἀκούγεται νὰ λέη: «Ὁ Ὀυρανὸς τιμωρεῖ! Ὁ Οὐρανὸς τιμωρεῖ!» Ἡ φωνὴ αὐτὴ μοιάζει σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ στόμα βρυκόλακα! Ἀπὸ τὸ βάθος κάποιου τάφου!...

Ο ΚΟΥΒΟΥΡΑΜΠΑΝ

Τὴν ἴδια στιγμή — τώρα δηλαδή ποὺ οἱ τρεῖς σύντροφοι κοιμούνται κι ὀνειρεύονται — κάπου ἐκεῖ κοντά, σὲ λίγα χιλιόμετρα ἀπόστασι, ἄλλα παράξενα γεγονότα διαδραματίζονται:

Ἄκρη - ἄκρη στὴ θάλασσα καὶ πάνω σὲ πράσινα χορταριασμένα βράχια, ὑψώνεται περήφανος ἓνας τεράστιος παληὸς Πύργος.

Εἶναι κτισμένος μὲ τετράγωνες μαῦρες πέτρες...

Οἱ πόρτες του εἶναι πολὺ φαρδεῖες καὶ ψηλές. Καὶ τ' ἀμέτρητα παράθυρά του τὸ ἴδιο...

Εἶναι ὁ Πύργος μιᾶς φοβερῆς φυλῆς Γιγάντων!

Φθάνει μονάχα νὰ τοὺς ἀντικρύσῃ κανεὶς, γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸ αἷμα νὰ παγώῃ στὶς φλέβες του...

Τὰ κορμιά τους εἶναι ψηλά ὡς πέντε ὄργυες! Τὰ κεφάλια τους μεγάλα σὰν βαρέλια. Καὶ τὰ μπράτσα τους χοντρά σὰν τοὺς κορμούς τῶν γιγάντιων δέντρων τῆς Ζούγκλας!

Ἡ δύναμί τους εἶναι τρομακτικὴ! Ἀπίστευτη!

Μποροῦν μὲ τὰ χέρια τους νὰ ξερρίζουν θεόρατα δέντρα. Καὶ νὰ τὰ πετᾶνε ἑκατὸ ὄργυες μακριά. Λὲς κ' εἶναι μικρά βατσαλάκια!...

Μποροῦν ἀκόμα νὰ ξερρίζουν θεόρατα δέντρα. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ θὰ ξερρίζωναν μαρούλια ἀπὸ φρεσκοποτισμένα λαχανόκηπο!...

Τὴν τροφὴ τους, οἱ Γίγαντες αὐτοί, τὴν ἀναζητοῦν στὴ θάλασσα. Μὲ πρωτόγονα μέσα ψαρεύουν τεράστια κήτη. Καὶ ἄλλα τρομερά θαλάσσια θηρία καὶ τέρατα... Ὑστερ' ἀνάβουν, ἔξω στὰ βράχια, μεγάλες φωτιές. Τὰ ψήνουν καὶ τὰ καταβροχθίζουν μὲ λαίμαργια...

Ἐμπρὸς λοιπόν: Μὲ τὴ φαντασία μας, ὡς περάσουμε τώρα κ' ἐμεῖς τὴν ψηλὴ καὶ φαρ-

δειά πόρτα του ἀπέραντου Μαύρου Πύργου! "Ας βρεθοῦμε, γιά λίγο, στο ἐσωτερικό του...

Καί νά: Μέσα σέ μιὰ τεράστια αἶθουσα, βρίσκονται μαζεμένοι, αὐτῇ τῇ στιγμή, ὅλοι οἱ Γίγαντες τῆς φυλῆς.

Στό βάθος τῆς αἶθουσας αὐτῆς καί πάνω σ' ἓναν τεράστιο θρόνο, ἔχει ξαπλώσει ἀγέρωχος ὁ τρομερός Βασιλιάς τους. Ὁ παντοδύναμος Κουβουραμπάν!

Πλαί στο θρόνο του -- δεξιᾷ κι ἀριστερά -- βρίσκονται δυό μεγάλοι σωροί ἀπό τετράγωνες ἀστραφτερές πλάκες χρυσοῦ! Εἶναι οἱ ἴδιες αὐτές, πού ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα εἶχαν ἀνεβάσει ἀπό τὸ βουλιαγμένο Καραθι.

Οἱ Γίγαντες ἔχουν γονατίσει μέ σεβασμό μπροστά στον Ἀρχοντά τους. Ἐνῶ ἐκεῖνος, κλείνοντας τὰ μάτια του, στέκει ἀκίνητος σά νά ὀραματίζεται...

Τέλος, τὰ ξανανοίγει, μурμουρίζοντας βαρειά:

— Στὴν παραλία πού βρῆκατε τὸ χρυσάφι, βλέπω τρεῖς ξένους κι ἀγνωστούς ἀνθρώπους: Δυό ἄνδρες καί μιὰ Γυναίκα!...

Καί προσθέτει σοβαρά κι ἐπίσημα:

— Ἐγώ, ὁ παντοδύναμος Κουβουραμπάν, σᾶς διατάζω νά μοῦ τοὺς φέρετε ἀμέσως ἐδῶ!...

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς γίγαντας

σηκώνονται. Κάνουν βαθειὰ ὑπόκλισι στὸν Ἀρχηγό τους. Καί φεύγουν βιαστικοί γιὰ νά ἐκτελέσουν τὴ διαταγή του...

Ὁ τρομερός Κουβουραμπάν τοὺς φωνάζει ἄγρια:

— "Ἡ αὐτοὺς θά μοῦ φέρετε, ἦ... κομμένα τὰ κεφάλια σας!...

Οἱ Γίγαντες ἀνοίγουν τὰ τεράστια κανιά τους. Τρέχουν σὰν τὸν ἀνεμό!...

"Ετσι, φθάνουν γρήγορα στὴν ἐρημικὴ ἀκρογιαλιά.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα, ἐξακολουθοῦν νά κοιμοῦνται βαθειά. Ἡ κούρασι καί ἡ θλίψι τοὺς ἔχουν ναρκώσει...

Κάθε Γίγαντας ἀρπάζει ἀνάλαφρα στὴν ἀγκαλιά του κι ἀπὸ ἓναν. Ξανανοίγουν τ' ἀνοικονόμητα ποδάρια τους. Καί παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, φθάνουν στο Μαῦρο Πύργο...

Μπαίνουν μέσα στὴν ἀπεραντὴ αἶθουσα. Ἀφήνουν τοὺς δυό ἄνδρες καί τὴ Γυναίκα μπροστά στον μεγαλόπρεπο θρόνο το Βασιλιά τους!

Ὁ τρομερός Κουβουραμπάν κυττάζει ἀγέρωχα, γιά λίγες στιγμές τοὺς τρεῖς κοιμισμένους ἀκόμα συντρόφους. Τέλος διατάζει:

— Καταβρέχτε τους!...

Δυό - τρεῖς ἀπὸ τοὺς Γίγαντες φέρνουν περάσιους κάδους μέ νερό. Τοὺς ἀδειάζουν πάνω τους...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα, ξυπνᾶνε ξαφνια-

σμένοι. 'Ανοίγουν τὰ μάτια τους. Ξεπετιώνται ὀρθοί!

'Αντικρύζουν μὲ φρίκη καὶ δέος γύρω τους, τοὺς γιγαντόσωμους ἀνδρες...

Τέλος, ἡ ματιά τους πέφτει στὸν τεράστιο θρόνο. Καρφώνεται κατὰπληκτη πᾶνω στὸν τρομερὸ βασιλιά Κουβουραμπάν. Καὶ μ' ἓνα στόμα καὶ οἱ τρεῖς, ξεφωνίζουν:

ΖΩΝΤΑΝΟ «ΑΡΜΑ ΜΑΧΗΣ»

Μὲ αὐτὰ τὰ τόσο συνταρακτικὰ γεγονότα, στὸν Πύργο τῆς φυλῆς τῶν Γιγάντων, λίγο ἔλλειψε νὰ ξεχάσωμε τὴ Ζούγκλα μας!...

Ἄς θυμηθοῦμε λοιπὸν ποῦ μέινουμε:

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει πέσει σκλάβο στὰ χέρια τοῦ φοβεροῦ Γιαχάμπα. Οἱ σαράντα μαῦροι πορεμιστές του ἔχουν πάρη τώρα θέσι μάχης. Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τζέιν εἶναι ἕτοιμοι νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν...

Ξαφνικά, τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ ποῦ ἀπὸ ὦρα τοὺς παρακολουθοῦσε, πλησιάζει τώρα. Ἡ Χουχοῦ γυρίζει πρώτη νὰ ᾄδῃ τί συμβαίνει...

Κ' ἐνῶ τὰ μεγάλα στρογγυλὰ μάτια τῆς γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη, ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Ἐρχεται καλέ!... Καλέ ἔρχεται, σὺς λέω!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας κυττάζουν ξαφνιασμένη:

Ἐνας τεράστιος ρινόκερος τρέχει, μὲ ἀφάνταστη ὀρμή, κατὰ πᾶνω τους...

Ἀμέσως παραμερίζουν ἀνήσυχαι.

Καὶ νά: Τὸ γιγάντιο θωρακισμένο θεριὸ φθάνει λαχανιασμένο κοντὰ. Σταματᾷ ἀπότομα μπροστὰ τους. Προτείνει τὴ μουσοῦδα του. Γλείφει μ' εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια τοῦ Γκαοῦρ...

Ἀμέσως, γυρίζοντας τὸ κεφάλι, κυττάζει ἄγρια τοὺς ἀραπάδες ποὺ στέκουν ὠπλισμένοι καὶ ἀπειλητικοὶ ἀντίκρου. Μουγγρίζει μὲ λύσσα:

— Μούουου!... Μούουουου!

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας ρίχνει μιὰ ματιά στὸ κεφάλι τοῦ Ρινόκερου. Βλέπει τὴ ματωμένη πληγὴ. Καὶ καταλαβαίνει πῶς εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποὺ εἶχαν σώσει ἀπὸ τὸ θανατερὸ κτύπημα τοῦ Γοριλλανθρώπου.

Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα: Τὸ θεριὸ ἔρχεται νὰ τοὺς ἀναποδώσῃ τὴν καλωσύνη ποὺ τοῦκαναν. Νὰ τοὺς σώσῃ κι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τους.

Ἔτσι εἶναι παιδιὰ μου: Ἀχάριστους ἀνθρώπους θὰ συναντήσετε στὴ ζωὴ σας. Ὁμως ἀχάριστα ζῶα, ποτέ!

Πρῶτος ὁ Γκαοῦρ πηδαίει τώρα στὴ ράχη τοῦ ζωντανοῦ τάνκ. Δεύτερη καθορλάει πίσω του ἡ Τζέιν...

Ἡ Χουχοῦ χαϊδεύει τὴν οὐρὰ τοῦ θεριοῦ, ψιθυρίζοντας

του:

— Καλέ, δέν σέ άρώτησα, Ρινοκερούλη μου: Παντρεμένος είσαι, γιά άνύπαντρος: Μέ συγχωρείτε κι όλας!...

Τό τεράστιο ξηρίο ξεκινάει μανιασμένο τώρα. Όρμάει σάν άρμα μάχης πάνω στους έχθρούς...

Ή Πυγμαία ζητάει νά καβιλλήση κι αυτή πάνω στά κακούλια του. Μά δέν τά καταφέρνει. Προφθαίνει μόνο νά πιαστή γερά από την ούρά του. Καί παρασέρνεται απ' αυτήν. Σάν τενεκές από κονσέρβα, δεμένος σέ ούρά γά-

τας.

Ό Γιαχάμπα καί οί μαύροι του πετάνε τά κοντάρια τους πάνω στο ζωντανό σίφωνα πού πλησιάζει... "Όμως ή όρμη τοϋ Ρινοκερου τοϋς τρομάζει άφάνταιστα. Παρατάνε πανικόβλητοι την Ταταμπού. Τρέχουν σάν τρελλοί νά σωθούνε!... Ό τρόμος δίνει φπερά στά πόδια τους...

Τό μπουλούκι τών Άραπάδων κόβει πρὸς τ' άριστερά. "Όμως ό Γιαχάμπα, ξεχωρίζει από τοϋς άλλους. Τρέχει μονάχος πρὸς τά δεξιά...

Ό Γκαούρ τραβάει από τό



Ό άλλοτε τρομερός καί περήφανος Γιαχάμπα έχει γίνει τώρα ένα σωστό κουρέλι.

κέρατο τὸν Ρινόκερω. Τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πὼς πρέπει νὰ σταματήσῃ. Νὰ γυρίσῃ πίσω. Κοντὰ στὴ δεμένη μελαψὴ γυναίκα.

“Ἔτσι καὶ γίνεται...”

Σὲ λίγο ἡ Χουχού καὶ ἡ Τζέιν φροντίζουν τίς πληγὲς τῆς μελαψῆς Ἑλληνίδας...

“Ὁ Γκαούρ παρατάει ἐκεῖ φύλακά τους τὸν Ρινόκερω. καὶ παίρνει δρόμο πρὸς τὰ δεξιὰ, βγάζοντας τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ του...”

Καὶ νά: Γρήγορα φθάνει τὸν τρομερὸ γιγαντόσωμο Φύλαρχο:

—Σπάσου, σκύλε! Στάσου νὰ χτυπηθῇς σὰν ἀντρας μαζί μου!...

“Ὁμως ὁ ἀνάνδρος Κακοῦργος δὲν σταματάει. Ξέρει ποιά τύχη τὸν περιμένει ἀνπέση στὰ χέρια τοῦ φοβεροῦ Ἑλλήνα...”

Μὰ ὁ Γκαούρ ὅλο καὶ τὸν πλησιάζει. “Ἔτσι, ὁ Γιαχάμπα, γιὰ νὰ σωθῇ, ἀναγκάζεται νὰ σκαρφαλῶσῃ σ’ ἓνα θεόρατο δέντρο. Ὁ μελαψὸς Γίγαντας σκαρφαλώνει, πιὸ σβέλτος ἀπ’ αὐτόν, στοῖ ἴδιο δέντρο.

Λυσασμένο κυνηγητὸ ἀρχίζει τώρα ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο...”

Ὁ κακοῦργος Φύλαρχος φθάνει τώρα σ’ ἓνα δέντρο ποῦ βρίσκεται στὴν ὄχθη μιᾶς μικρῆς λίμνης. Καὶ γιὰ νὰ σωθῇ, πηδάει κάτω. Πέφτει στὰ νερά...

“Ὁμως, ἓνας πεινασμένος

κροκόδειλος ξεπετάγεται ἀμέσως μπροστὰ του. Χύνεται νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ τεράστια ἀνοικτὰ σαγόνια του...”

Ὁ Γκαούρ καθόλου δὲν διατάζει. Κάνει κι αὐτὸς μιὰ γρήγορη βουτιά στὴ λίμνη. Πέφτει πάνω στὸν πεινασμένο κροκόδειλο. Ἀγκαλιάζει μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα του τὸ θηριό. Ἀρχίζει νὰ παλεύῃ μαζί του. Σῶζει ἀπὸ βέθαιο θάνατο, τὸν πιὸ ἄσπονδο καὶ μισητὸν ἐχθρὸ του.

Ὁ Γιαχάμπα βλέπει τὸ σωτήρη του νὰ χαροπαλεύῃ σφικταγκαλιασμένος μὲ τὸν τρομερὸ Κροκόδειλο. “Ὁμως ἀντὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ, κάνει τὸ ἀντίθετο:

“Ἀρπάζει ἓνα χοντρὸ κλαδί ποῦ ἐπιπλεῖ στὰ νερά. Καὶ τὸ πετάει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ εὐεργέτη του.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει μιὰ γρήγορη κίνηση. Ἀποφεύγει τὸ κτύπημα... Ἔτσι, τὸ χοντρὸ κλαδί βρίσκει, μὲ μεγάλῃ ὁρμῇ στοῖ σκληρὸ φολιδωτὸ κεφάλι τοῦ θηριοῦ. Καὶ τινάζεται ψηλά.

Ὁ Γκαούρ κυττάζει τὸ ρόπαλο μὲ λαχτάρα. Ἀπλώνει τὸ χέρι του. Τὸ ἀρπάζει στὸν ἄέρα!...

Ὁ Γιαχάμπα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τοῦ ἔχει πετάξῃ ὅτι τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σωθῇ...

Καὶ νά: Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας, κάνοντας ἓνα ὑπεράνθρωπο πήδημα, ξεμακραιν

ἀπὸ τὸν Κροκοδείλου. Ἐνῶ ἐ-
κεῖνος, ἀνοίγοντας τὶς τρομα-
κτικές μασσέλες του χύνεται
νὰ τὸν ἀρπάξει.

Στὸ μεταξύ ὁ Γιαχάμπα,
ἔχει βγεῖ ἔξω στὴν ὄχθη. Καὶ
σίγουρος ἀπὸ ἐκεῖ, καγχά-
ζει:

— Χό, χό, χό!... Θὰ καλο-
περάσης τώρα στὴν κοιλιά
του. Χό, χό, χό!...

Ὅμως γρήγορα τὸ γέλιο
κόβεται στὸ λαρύγγι του.
Καὶ τὰ μάτια του γουρλώ-
νουν!

Βλέπει τὸν Γκαοῦρ νὰ χώ-
νῃ ὀρθὸ μέσα στὸ στόμα τοῦ
Κροκοδείλου τὸ χοντρὸ κλα-
δί. Καὶ νὰ καθηλώνῃ, ἔτσι,
ἀνοικτὰ τὰ σαγόνια του. Τὸ
θεριὸ εἶναι ἀνίκανο πιά νὰ
τοῦ κἀνῇ κακὸ!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸ
ἀφήνει νὰ σπαρταρᾷ σὰν
τρελλὸ τινάζοντας ψηλὰ τὰ
νερά τῆς λίμνης...

Καὶ λεύθερος πιά, ξανα-
θαίνει, μ' ἓνα πήδημα, στὴν
ὄχθη τῆς λίμνης.

Ὁ Γιαχάμπα κάνει νὰ τὸ
βάλῃ σὰ πόδια. Μὰ δὲν προ-
φθαίνει. Ὁ Γκαοῦρ τὸν ἀρ-
πάζει ἀπὸ τὸ λαυμὸ, οὐρλιά-
ζοντας:

— Μαῦρο σκυλί!... Σὲ γλύ-
τωσα ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ θε-
ριοῦ. Μὰ θὰ σὲ σπαρά-
ξω μὲ τὰ δικά μου!... Ἐμ-
πρὸς λοιπόν: Κἀνε ὅ,τι μπο-
ρεῖς τώρα γιὰ νὰ σώσης τὸ
βρωμερὸ τομάρι σου!...

Ὅμως, ὁ μαῦρος Φύλαρ-
χος, δειλὸς καὶ ἀνάνδρος, ὅ-

πως ὅλοι οἱ κακοῦργοι, γονα-
τίζει τρέμοντας μπροστὰ στὸν
τρομερὸ ἀντίπαλο. Τὸν ἱκε-
τεύει:

— Λυπήσου με, Γκαοῦρ!...
Χάρισέ μου, γιὰ μιὰ φορὰ ἀ-
κόμα, τὴ ζωὴ. Ποτὲ δὲν θὰ
σκεφτῶ νὰ ξανακάνω κακὸ,
οὔτε σ' ἐσένα οὔτε στὸν Ταρ-
ζάν!...

Καὶ ἀπὸ τὰ γεμάτα κακία
μάτια του, κυλᾶνε δάκρυα...

Ὁ Ἕλληνας τὸν κυττάζει
μὲ ἀηδία:

— Νόμιζα πὼς ἦσουν ἄν-
τρας! τοῦ λέει. Μὴ φοβάσαι,
λοιπόν! Δὲν θὰ λερῶσω τὰ
χέρια μου, σ' ἓναν ἀνάνδρo
σὰν καὶ ἑσένα!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κροκό-
δειλος βγαίνει ἔξω στὴν ὄχθη.
Κτυπιέται καὶ χαροπαλεύει
μὲ τ' ὀρθὸ ρόπαλο ἀνάμεσα
στὶς τεράστιες ἀνοικτές του
μασσέλες.

Ὁ Γκαοῦρ κυττάζει τὸ ду-
στηχισμένο θεριὸ μὲ συμπό-
νια. Καὶ κἀνῇ ἀμέσως κάτι
φοβερὸ κι ἀπίστευτο:

Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκει-
ται στ' ἀριστερὰ τοῦ Κροκοδεί-
λου. Μὲ τὸ δεξιὸ πόδι πατάει
τὸ κάτω του σαγόνι. Μὲ τὸ ἀ-
ριστερὸ χέρι τραβάει τὸ ἐπά-
νω.

Ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ θε-
ριοῦ βγαίνει σπαρακτικὸ πο-
νεμένο στρίγγλισμα.

Ἐτσι, ὁ ὑπέροχος Ἕλλη-
νας, καταφέρνει, μὲ ὑπεράν-
θρωπη προσπάθεια, ν' ἀνοίξῃ
περισσότερο τὶς μασσέλες τοῦ
Κροκοδείλου. Καὶ μὲ μεγάλη

δυσκολία, νά βγάλη τὸ κοντόχοντρο κλαδί. Πού τὸ πετάει ἀμέσως πέρα...

Τὸ θεριὸ ἀνοιγοκλείνει μερικές φορές τὰ πονεμένα σαγόνια του... Τέλος, ἀνασηκώνει τὸ τεράστιο κεφάλι του. Κυττάζει γιὰ λίγο μ' εὐγνωμοσύνη τὸν σωτήρα του. Καί, προχωρῶντας ἀργά, ξαναθυθίζεται στὰ θολὰ νερά τῆς μικρῆς λίμνης...

Ὁ Γιαχάμπα στέκει σάν ὑπνωτισμένος. Τὰ ἔχει χάσει μπροστὰ σὸ ψυχικὸ **μεγαλεῖο** τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα...

Ὁ Γκαούρ τὸν κυτπάει μὲ περιφρόνησι:

— Τιποτένιε!... Ὁ Κροκόδειλος εἶναι τὸ πῶς σκληρὸ κι ἀπαίσιο θεριὸ τῆς Ζούγκλας. Ὅμως ἔδειξε κάποια εὐγνωμοσύνη. Εἶδες πὼς δὲν μὲ πείραξε σάν ἔνοιωσε λεύθερες πὶς τρομερές μασσέλες του... Ἐνῶ ἐσύ, ζήτησες νὰ μὲ σκοτώσης μὲ τὸ ρόπαλο, μόλις, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου, σ' ἔσωσα ἀπὸ τὰ δόντια του!...

Καὶ καταλήγει:

— Σκύλε, Γιαχάμπα!... Καὶ καρδιά κροκοδείλου ἂν εἶχες στὰ στήθεια σου, θάσουν πρὸς «ἄνθρωπος» ἀπ' ὅ,τι εἶσαι.

Τέλος, μὲ μιὰ βάνουση σπρωξιά, τὸν ὑποχρεώνει νὰ προχωρήσῃ:

— Γκρεμοτσακίσου καθαρά! Γιὰ σένα ἔχω ἄλλη τιμωρία. Πιὸ βαρεῖα ἀπ' τὸ θάνατο!...

Σὲ λίγο φθάνουν κοντὰ στοὺς ἄλλους.

Ἡ Ταταμπού ἔχει συνέλθει κάπως ἀπὸ τὰ φοβερά καὶ ἀπάνθρωπα κτυπήματα τοῦ Γιαχάμπα. Ὅμως δὲν ἔχει καὶ τὸ κουράγιο νὰ σταθῇ ὀρθή. Νὰ περπατήσῃ μονάχη τῆς.

Ὁ Ρινόκερος βρίσκεται πάντα κοντὰ τους. Ἡμερος σὺν βῶδι πού σταύλου.

Ἡ Τζέιν καὶ ἡ Χουχού, συμβουλευθὺν τὸν Γκαούρ νὰ φορτώσῃ τὴν ἀνήμπορη συντρόφισσά του στὴ ράχι τοῦ θηριοῦ. Νὰ τὴν μεταφέρουν στὴ Σπηλιά τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμογελάει:

— Ὅχι!... Γιατί νὰ κουράσουμε αὐτὸ τὸ καλὸ ζωῶ;

Καὶ δείχνοντας τὸν Γιαχάμπα, πού τρέμει σύγκορμος ἀπὸ τὸν φόβο του, συνεχίζει:

— Ἀφοῦ ἔχουμ' ἐδῶ ἕνα «κτῆνος» μὲ δυὸ ποδάρια!...

Ταυτόχρονα καὶ μὲ μιὰ δευτέρη σπρωξιά, τὸν γκρεμοτσακίζει κάτω.

— Πέσε στὰ τέσσερα, μαῦρο γαϊδούρι! τὸν διατάζει. Μονάχα οἱ «Ἀνθρώποι» ἔχουν δικαίωμα νὰ στέκουν ὀρθοί!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἀράπης ὑπακούει πρόθυμα. Στηρίζει τὰ πόδια καὶ στὰ πόδια. Σάν ὑποζύγιο!...

Ὁ Γκαούρ σηκώνει τὴν πονεμένη Ταταμπού. Τὴν καθίζει στὴ ράχι του...

Ἡ Χουχού κόβει ἕνα χοντρούτσικο κλαδί. Τὸ κάνει

ραβδί. Κι αρχίζει νά κτυπάει στά πισινά μέ αυτό τόν Γιαχάμπα!...

— Βρέ ντέεεεε!... Ντέ βρέ-εεεε!...

‘Ο άλλοτε τρομερός καί περήφανος Φύλαρχος ξεκινάει. Προχωρεῖ σάν φορτωμένο μουλάρι... Μεγαλείτερον ἐξευτελισμό δέν μπορούσε νά πάθῃ στή ζωὴ του...

‘Ομως ὁ θυμὸς σ’ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, ξεθυμαίνει ἀμέσως. ‘Ο Γκαούρ λυπᾶται νά βλέπῃ τὸν ἐχθρό του σ’ αὐτὸ τὸν ἐξευτελισμό.

Τὰ ἴδια συναισθήματα πλημμυρίζουν καί τὴν καρδιά τῆς ὑπέροχης Ταταμπού!

“Ἔτσι, πρὶν προφθάσῃ ὁ σύντροφός της νὰ τὴν κατεβάσῃ ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ Γιαχάμπα, πηδάει μονάχη της. Παρ’ ὅλο πὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ποινάη καί νὰ νοιώθῃ ἀνήμπορη.

— Δέν μπορῶ, Γκαούρ! κάνει σὺντομέ. Δέν βασιλεύει ἡ καρδιά μου!...

‘Εκεῖνος σηκώνει τὸν Κακούργο. Τὸν ξανασιτύνει ὀρθό.

— Πήγαινε σὸ καλὸ, δυστυχισμένε! τοῦ λέει. “Αν μπορέσης νὰ συμμορφωθῇς, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σένα!...

‘Ο μαῦρος Φύλαρχος κάνει βαθεῖα ταπεινὴ μετάνοια. Ξεκινάει σκυφτός καί φοβισμένος. Χάνεται σὲς πυκνὲς φυλλοσιές τῆς ἀγρίας περιοχῆς.

Μὰ ὅταν πιά νοιώθῃ πὺς βρίσκεται μακριά, πὰ μάτια του παίρνουν ἀγρία ἔκφρασι.

Τὰ μεγάλα κάτασπρα δόντια του σφίγγονται. Καί τρίζουν ἀπαίσια καθὼς μουγγρίζει:

— “Εννοια σου, σκύλε Γκαούρ!... Θὰ πέσης κάποτε σὺν χέρια μου! Καί τότε θὰ σοῦ φερθῶ ἐγὼ ἀκόμα πὺ μεγαλόψυχα, ἀπ’ ὅτι φέρθηκες ἐσὺ σ’ ἐμένα! Θὰ σοῦ δείξω πὺς δέν εἶσαι μονάχα ἐσὺ «Ἀνθρώπος»!...

‘Η ἀθάνατη καλωσύνη τοῦ Γκαούρ εἶχε κάνει κι αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θαῦμα της!

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΓΙΓΑΝΤΩΝ!

Καί τώρα, ἄς ξαναγυρίσουμε σὸν «Μαῦρα Πύργο». Στὴν αἶθουσα πὺ βρίσκεται ξαπλωμένος ἀγέρωχα πάνω σὸ θρόνο του, ὁ τρομερὸς Βασιλιάς τῶν Γιγάντων!

‘Ο Ταρζάν, ὁ Κραγιαμποῦ καί ἡ Βάντα ξυπνᾶνε ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὸ νερὸ πὺ τοὺς ἔχυσαν. Καί ἀντικρύζοντας κατὰπληκτοὺ τὸν Κουβουραμπάν, ψιθυρίζουν κατὰπληκτοί:

— Ἐσὺ! Ἐσὺ ἐδῶ;!

‘Ο τρομερὸς καί παντοδύναμος Βασιλιάς τοὺς ἀποκρίνεται γελώντας:

— Πίσω μάγκες καί σᾶς ἔφαγα! Χά, χά, χά!...

‘Αμέσως, πηδάει ὀρθὸς σὸ θρόνο του. Καί τραβώντας τὴ σκουριασμένη χατζάρα του, διατάζει τοὺς Γίγαντες:

— Τοῦ λόγου μου, ὁ Μεγαλειότατος Κουβουραμπάν, γουστάρω, ὅπως τρεῖς ἐξ ὑμῶν μεταφέρετε πάραυτα, τὰ κάτωθι ἀνθρωπάκια ἐπὶ τῆς

Ζουγκλός! Διὰ νὰ εἶμαι σίγουρος, θάρθω κ' ἐγὼ μαζί. Καθότι φοβοῦμαι μήπως καθ' ὁδὸν τοὺς... κολατσίσετε!.. Οἱ ἀποδέλοιποι ἐξ ὑμῶν νὰ παραμείνουν ἐνταῦθα, διὰ νὰ φυλάνε τὴ χρυσάφρα μου!..

— Ἔτσι καὶ γίνεται. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς Γίγαντες σκύβουν. Ὁ Ταρζάν θρονιάζεται στὴ ράχι τοῦ ἑνός. Ὁ Κραγιαμποῦ στοῦ ἄλλου. Καὶ ἡ Βάντα στοῦ τρίτου.

Ὁ Ποκοπίκο σκαρφαλώνει στὴν ἀγκαλιά τῆς Νέας:

— Τοῦ λόγου μου θὰ κάτσω ἐδῶ! τῆς λέει. Πρῶτον, καθότι εἶναι πιὸ μαλακὰ. Καὶ δεύτερον, γιὰ νὰ σὲ προσέχω νὰ μὴν... πέσης!...

Στὸ δρόμο, ὁ διαβολεμμένος Νᾶνος ἐξηγεῖ σιγὰ στὴ Βάντα, τὰ καθέκαστα:

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφοῦλα μου, ἀκου ν' ἀκούσης. Τοῦ λόγου μου, καθὼς ξέρεις, τὸ χα κόψει δίπλα, στὸ βραχάκι. Ξαφνικὰ ξυπνάω ἐκ μιᾶς τεράστιας ποδάρας, πού με πάτησε σὰν κορηό!...

»Ἐνα μπουλούκι Γίγαντες κύτταζαν με γουρλωμένα μάτια τοὺς σωροὺς τοῦ χρυσάφους...

»Τί τὸ τηρᾶτε, θρέ;! τοὺς λέω. Δικό μου εἶναι. Ἐτύγ-

χανα Βασιλεῦ! Πλὴν ὅμως, παρεξηγηθεῖς μετὰ τοῦ λαοῦ μου, ἔφυγα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ περιβόητος Κουβουραμπάν, ἂν ἔχετ' ἀκουστᾶ!...

»Τὸ λοιπόν, ἀδερφοῦλα μου, οἱ μάγκες εἶχαν ἔλλειψι Βασιλέως. Τὸ ὁποῖον γονατίζουν πάραυτα καὶ με προσκυνᾶνε. Ἀκολουθῶς με φέρανε, μαζί με τὸ χρυσάφι, στὴν Πυργάρα τους!...

Οἱ τρεῖς Γίγαντες φθάνουν κάποτε στὴ Ζούγκλα. Ὁ Ποκοπίκο θέλει νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ γρήγορα:

— Ὅποιος φτάσει πρῶτος στὸν Πύργο, θὰ τὸν κάνω... ὑπασπιστᾶρα μου!...

Καὶ οἱ κουτοὶ τὸ βάζουν ἀμέσως στὰ πόδια!...

Ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Βάντα φιλάνε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ Νᾶνο γιὰ τὴ σωτηρία τους. Ὁ Ποκοπίκο χαμογελάει με μετριοφροσύνη:

— Δὲν βαρεϊόσαστε... Ἐμεῖς οἱ Βασιλιάδες τὰ κάνουμε κάτι τέτοια!...

Κι' ἀμέσως, γυρίζοντας στὸν Ταρζάν, πὼν ρωτᾷ:

— Τοῦ λόγου μας δὲν θὰ φιληθοῦμε, κύριε... Συνάδελφε;

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ ἔ λ ο ς

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** σέ δόλκηση την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ! 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694